

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Samosoudce Krajského soudu v Českých Budějovicích – pobočky v Táboře rozhodl v hlavním líčení konaném dne 29. 11. 2022 v Táboře, v trestní věci obžalované [tituly před jménem] [Jméno Příjmení],

takto:

Obžalovaná

[tituly před jménem] [Jméno Příjmení], rozená [Příjmení], narozená [datum] v [obec], Slovenská republika, trvale bytem [adresa],

je vinna, že

v úmyslu opatřit prospěch pro společnost [právnícká osoba], IČ [IČO], se sídlem [adresa], Česká republika, od 6. 8. 2019 se sídlem [adresa], zapsané do obchodního rejstříku dne 18. 10. 2016 s předmětem podnikání Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona a Montáž, opravy, revize a zkoušky zdvihacích zařízení, již byla jednatelkou a v té době jediným společníkem, za situace, kdy současně byla od 15. 5. 2016 do 28. 11. 2018 jednatelkou a 50% společníkem společnosti [právnícká osoba], IČ [IČO], se sídlem [adresa], s předmětem činnosti mj. i Montáž, opravy, revize a zkoušky zdvihacích zařízení, využila znalosti, které získala jako jednatelka a společník společnosti [právnícká osoba], a aktivní zástupce společnosti na obchodních jednáních, mající přístup k databázi zákazníků, a v úmyslu opatřit společnosti [právnícká osoba] prospěch, dne 16. 11. 2016 uzavřela Rámcovou smlouvy o dílo mezi společností [právnícká osoba] a společností [právnícká osoba], se sídlem [adresa], Spolková republika Německo, přičemž díky svému postavení přesvědčila montéry dosud pracující pro společnost [právnícká osoba] k tomu, aby pracovali pro společnost [právnícká osoba] a následně v postavení jednatelky společnosti [právnícká osoba] realizovala zakázkovou náplň s původním odběratelem služeb společnosti [právnícká osoba], společností [právnícká osoba], přičemž

takovým jednáním získala na úkor obchodní společnosti [právnícká osoba] jednak výhodu spočívající v okamžitém zapojení své nově založené obchodní společnosti do podnikání, jednak neoprávněný majetkový prospěch ve výši nejméně 77 733, 61 Kč,

tedy

jako společník a člen orgánu dvou podnikatelů se stejným předmětem činnosti, v úmyslu opatřit jinému prospěch, uzavřela smlouvu na úkor jednoho z podnikatelů,

čímž spáchala

přechin zneužití informace a postavení v obchodním styku podle § 255 odst. 2 trestního zákoníku ve znění účinném do 12. 8. 2017,

a za to se odsuzuje

Podle § 255 odst. 2 trestního zákoníku účinného do 12. 8. 2017 k trestu odnětí svobody na 6 měsíců.

Podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku a § 82 odst. 1 trestního zákoníku se obžalované výkon tohoto trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu 20 měsíců.

Podle § 67 odst. 1 trestního zákoníku a § 68 odst. 1, 2 trestního zákoníku se obžalované ukládá peněžitý trest ve výměře 60 denních sazeb po 1 000 Kč, celkem tedy 60 000 Kč.

Podle § 229 odst. 1 trestního řádu se poškozená společnost [právnícká osoba], IČ [IČO], se sídlem [adresa], odkazuje se svým uplatněným nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Odůvodnění:

1. Státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Českých Budějovicích- pobočka v Táboře, byla dne 21. 7. 2022 podána obžaloba sp. zn. [Anonymizováno], na obviněnou [tituly před jménem] [Jméno Příjmení] [Příjmení] (druhé příjmení [Příjmení] obžalovaná v průběhu řízení před soudem opustila), kterou jí kladla za vinu spáchání přechinu zneužití postavení v obchodním styku podle § 255a odst. 1 trestního zákoníku ve znění účinném od 13. 8. 2017, kterého se měla dopustit tím, že

v období od 16.11.2016 do 28.11.2018 jako jednatelka a 50% společník společnosti [právnícká osoba], IČ [IČO], se sídlem [adresa], Česká republika, s předmětem podnikání Zednictví, Montáž, opravy, revize a zkoušky zdvihacích zařízení, Zámečnictví, nástrojářství a Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona, kdy byla současně od 18.10.2016 jednatelkou a 100% společníkem společnosti [právnícká osoba], IČ [IČO], se sídlem [adresa], Česká republika, od 6.8.2019 se sídlem [adresa], s předmětem podnikání Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona a Montáž, opravy, revize a zkoušky zdvihacích zařízení,

v úmyslu opatřit prospěch pro společnost [právnícká osoba], a následně využít tento prospěch pro svou osobu, využila znalosti, které získala jako jednatelka a společník společnosti [právnícká osoba], a aktivní zástupce společnosti na obchodních jednáních, mající přístup k databázi zákazníků, ve prospěch své společnosti [právnícká osoba], přesvědčila zákazníka spol. [právnícká osoba], sídlem [adresa], Spolková republika Německo, k navázání smluvního vztahu se společností [právnícká osoba] uzavřením Rámcové smlouvy o dílo mezi společností [právnícká osoba], a společností [právnícká osoba] dne 16.11.2016 s tím, že všichni montéři pracující dosud pro

společnost [právnícká osoba] přecházejí pod její společnost [právnícká osoba] a budou proto pracovat pro tuto společnost, a následně v postavení jednatelky společnosti [právnícká osoba] realizovala zakázkovou náplň s původním odběratelem právě společností [právnícká osoba], kdy za tímto účelem měla tuto zakázkovou náplň realizovat právě jako jednatelka a 50% společník společnosti [právnícká osoba], přičemž takovým jednáním získala na úkor obchodní společnosti [právnícká osoba], IČ [IČO], pro svou obchodní společnost [právnícká osoba], IČ [IČO] jednak vyhledu spočívající v okamžitém zapojení své nově založené obchodní společnosti do podnikání, jakožto i neoprávněný prospěch ve výši nejméně 82.640,51 Kč.

2. Předseda senátu krajského soudu podanou obžalobu přezkoumal postupem podle § 185 odst. 1 trestního řádu a shledal, že tato spolu se spisovým materiálem shromážděným v přípravném řízení trestním dovoluje uzavřít, že není zapotřebí předběžného projednání obžaloby a současně, že by bylo možno nařídit hlavní líčení. Vzhledem k tomu však, že trestný čin podle § 255a odst. 1 trestního řádu je trestným činem vyjmenovaným v ust. § 17 odst. 1 písm. c) trestního řádu, pro nějž je věcně příslušný krajský soud, ačkoli je ohrožen trestní sazbou až čtyři léta, dospěl současně k závěru, že je namístě, aby tuto věc projednával jako samosoudce podle Oddílu pátého Hlavy dvacáté trestního řádu. Klíčové je v této souvislosti ustanovení § 314a odst. 1 trestního řádu, které stanoví, že samosoudce koná řízení o trestných činech, na které zákon stanoví trest odnětí svobody, jehož horní hranice nepřevyšuje pět let. Protože skutkový stav považoval za spolehlivě prokázány opatřenými důkazy, vydal ve věci podle § 314e odst. 1 trestního řádu trestní příkaz, jímž obviněnou uznal vinnou skutkem popsáním v obžalobě s tam použitou právní kvalifikací a uložil jí za to trest odnětí svobody na 9 měsíců s podmíněným odkladem jeho výkonu na zkušební dobu 30 měsíců a trest peněžitý ve výměře 45 denních sazeb po 1 800 Kč, celkem tedy 81 000 Kč.
3. Trestní příkaz nenabyl právní moci, jelikož proti němu obviněná včas podala odpor. Nařízeno proto bylo hlavní líčení.
4. V jeho rámci obžalovaná [tituly před jménem] [Jméno Příjmení] (jmenovaná opustila původně užívané příjmení [Příjmení]) oproti přípravnému řízení neodmítla vypovídat a přednesla svou verzi celé situace. Dlužno podotknout, že byla poučena o všech záKONEm aprobovaných způsobech vyřízení věci bez konání celého hlavního líčení, výslovně byla poučena i o možném podmíněném zastavení trestního stíhání, ovšem toto odmítla s odůvodněním, že se ve věci cítí být nevinnou. V rámci výpovědi pak podala podrobný popis svého působení v rámci společnosti [právnícká osoba] (dále též jen [právnícká osoba] či [právnícká osoba]) s tím, že ke svým osobním a majetkovým poměrům uvedla, že je vdaná, má jedno čtyřleté dítě, zaměstnána je ve společnosti [právnícká osoba] (dále též jen [právnícká osoba] či [právnícká osoba]) na administrativní pozici s minimálním příjmem 16 až 17 000 měsíčně. Odměnu jednatele neměla, s manželem si vzali půjčku ze společnosti ve výši 250 000 Kč s tím, že tato bude zaplacená jednorázově do konce roku 2022. Manžel je též v této společnosti zaměstnán jako montér výtahů. Bydlí v rodinném domě, který vlastní její manžel, ona sama nevlastní žádné nemovitosti, ani dražší věci movité, dům není ve společném jmění manželů. Náklady na živobytí jsou na úrovni 30 000 Kč měsíčně. Společnost má v jí užívaném domě svoji provozovnu, je za to placen nájem ve výši 20 000 Kč, splácí jako rodina 10 000 Kč měsíčně za hypotéku. Je zdravá, nevede se proti ní další trestní stíhání, nebyla léčena psychiatricky, ani pro závislost na alkoholu či drogách.
5. K věci samotné uvedla, že pana [Příjmení] zná od roku 2010. Posléze mu začala jako jeho partnerka vypomáhat při podnikání, v rámci nějž prováděl ještě jako osoba samostatně výdělečně činná stavební práce kolem výtahů. Dostali se k zakázkám v Rakousku. Protože obžalovaná hovoří cizími jazyky, v tomto směru panu [Příjmení] pomáhala, vystavovala faktury. Pak se nabídla a zajistila společnost [právnícká osoba] (dále též jen [právnícká osoba]), se kterou od roku 2013 spolupracovali a v okamžiku, kdy se spolupráce rozvinula do větších rozměrů, využili dříve založené společnosti svědka [Příjmení] [právnícká osoba] která nevykazovala žádnou činnost. Odkoupili společnost od druhého společníka a přejmenovali ji na [právnícká osoba] Ona se stala nejprve prokuristkou. Působili tak od roku 2014. Pak přestali být s panem [Příjmení] partnery, ona

se přestěhovala do jižních Čech na provozovnu společnosti a řešila podnikání prakticky sama. Zprvu jezdil pan [Příjmení] na jednání s ní, jezdil tam i pan [Příjmení], nakonec to dopadlo tak, že se o společnost starala prakticky pouze ona. Pan [Příjmení] se ze společnosti stáhl, nijak se nepodílel na jejím fungování, měl zájem pouze na pravidelném přísunu finančních prostředků. Poté, co sama založila společnost [právnícká osoba] a převzala montéry výtahů, jakož i společnost [právnícká osoba], řešila toto podnikání, ale pro vznětlivost svědka [Příjmení] se mu obávala tuto skutečnost sdělit. Nakonec došlo k tomu, že se jejich vztahy vyhrotily. Ze strany pana [Příjmení] jí byly směřovány výhrůžné SMSky, nadávky a urážky. Ty s policií neřešila. Pro ní bylo podstatné vyřešit situaci s panem [Příjmení]. Nakonec nechala předat svědkovi účetnictví společnosti [právnícká osoba], které měla na starosti obdobně jako objednávky, zajišťování ubytování pro montážní party apod. Společnost [právnícká osoba] měla stále menší a menší množství zakázek v České republice. Pan [Příjmení] se měl starat o domácí zakázky, které z titulu toho, že byl zedníkem, mohl zajišťovat. Odborným garantem, který se zabýval montáží výtahů, byl svědek [Příjmení]. Postupem času svědek [Příjmení] přestal vyvíjet pracovní aktivity, ač byl obžalovanou vyzván, nedochodil jazykový kurz němčiny, nechtěl ani vystavovat faktury. Vždycky se s panem [Příjmení] domlouvala o čemkoliv, co se dělo ve společnosti, byl informován telefonicky, ačkoli se nezúčastnil ani jednání, ani vlastní realizace zakázek. Když bylo potřeba podpisů obou jednatelů, tak u toho samozřejmě pan [Příjmení] byl, vždy věděl, o co se jedná, co podepisuje. Postupem času, v době, kdy už nebyli partnery, měl svědek neustále nějaké požadavky na obžalovanou, co potřebuje vyřídit. Koupil do firmy motorku, začal se zajímat o další koníčky, začaly být problémy se společností [právnícká osoba], která ne vždy včas a řádně zaplatila za montáž výtahů. V té době byla společnost občas v druhotné platební neschopnosti. Obžalovaná byla ve velkém stresu, když byla upomínána věřiteli. Byly dluhy na „sociálce“, zdravotní pojišťovně, začaly se kazit obchodní vztahy. Od montérů se dozvěděla, že i společnost [právnícká osoba] má problémy. Co se týče závěrů účetnictví, tak oficiální valné hromady se nekonaly, fungování společnosti řešili spolu, když se potkali. Na konci účetního období se dělala rozvaha, k čemuž pan [Příjmení] měl přístup. Kdyby chtěl, všechno bylo uloženo u paní účetní. Do sbírky listin u obchodního soudu se účetní materiály zasílaly, ale nebyly schválené valnou hromadou.

6. Nápad, aby založila společnost [právnícká osoba], ji napadl v době, kdy se vztahy s panem [Příjmení] vyostřily a též někteří montéři odmítali za těchto podmínek dál pracovat. Ani ona sama se svědkem nechtěla spolupracovat. Říkala mu, že společnost převezme, ale on měl hrozně vysoké finanční nároky, chtěl 200 000 Kč měsíčně s tím, že pokud mu je nedá, tak se s ní nemá o čem bavit. Obě společnosti jsou závislé na montérských týmech, někteří montéři uznávali jako autoritu pana [Příjmení], který s nimi komunikoval. Ona montérům oznámila, že odchází ze společnosti [právnícká osoba] do [právnícká osoba], pan [Příjmení] bude mít někoho jiného, kdo to za něho povede, a ona by měla někoho zaškolit (to měl být syn svědka, který však nakonec nenastoupil). Montéři dobrovolně přestoupili k ní. Montéři nebyli zaměstnanci, byli na živnostenský list. Společnosti [právnícká osoba] sdělila, že s ní bude obchodovat za společnost [právnícká osoba], přičemž se společnost [právnícká osoba] neptala, z jakého důvodu to bude a co bude dělat společnost [právnícká osoba]. Řešily se kapacitní otázky. Společnost [právnícká osoba] chtěla další montéry. Svědek [Příjmení] o společnosti [právnícká osoba] nevěděl, neřekla mu to kvůli jeho prchlivosti. Pro [právnícká osoba] pracovala i poté, dohadovala zakázky, jezdila na místa do ciziny. Někteří montéři pracovali pro obě společnosti. Společnost [právnícká osoba] pracuje nyní pro výrobce [právnícká osoba]. Smlouva mezi společnostmi [právnícká osoba] a [právnícká osoba] je standardní rámcová smlouva, kterou společnost [právnícká osoba] uzavírá se všemi svými dodavateli. Se společností [právnícká osoba] má též rámcovou smlouvu. V době, kdy byla ve společnosti [právnícká osoba], měla přístup na účet společnosti [právnícká osoba]. Pokyny k uhrazení faktur dávali oba, něco odcházelo automaticky z banky, faktury se vyplácely na základě smluv a dohod. Účetní platby neprováděla. O tom, která faktura se zaplatí, se radili telefonicky. Svědek [Příjmení] časem upadl do letargie, že poštu, která přicházela do sídla firmy na severní Moravě, přeposílal obžalované bez toho, že by obálky otevřel. Obávala se ho, protože vlastní

zbraň. Urážel ji, hrozil, že jí zabije manžela, podpálí dům, zabije dítě a panu [Příjmení] zlomí páteř, protože ten se vyjádřil proti němu. O výhrůžkách žádný z úřadů, jako je policie, neví, řídila se radou tehdejšího právního zástupce. Obžalovaná je vystudovaná antropoložka, měla živnost, byla vdaná, pomáhala svému manželovi v jeho firmě, která se zabývala zajišťováním hostesek pro zahraničí. Pracovala ve stavební společnosti i pro svědkyni [Příjmení], jezdila po stavbách jako technik. Pan [Příjmení] dělal skoro výhradně pro společnost [právnícká osoba], která se zabývala zednickými pracemi, opláštěním výtahových šachet. Paní [Příjmení] je ze společností [právnícká osoba] a [právnícká osoba]. Obžalovaná pana [Příjmení] informovala o tom, že chce ze společnosti odejít, ale neinformovala ho o tom, že si založila společnost se stejným předmětem podnikání.

7. Obžalovaná popřela závěr ze zápisu o schůzce v obci [obec] v lednu 2017 na č.l. 1526 – 1528 spisu, podle nějž měla říci společnosti [právnícká osoba], že všechno převezme společnost [právnícká osoba] a pro společnosti [právnícká osoba] už nebude dělat společnost [právnícká osoba]. Rámcová smlouva uzavřená mezi společnostmi [právnícká osoba] a [právnícká osoba] byla podepsána dne 26. 7. 2017. K tomu uvedla obžalovaná, že rámcová smlouva se společností [právnícká osoba] byla i v té době pořád platná. Obžalovaná uvedla, že záznam o jednání neviděla, tvrdila, že neříkala společnosti [právnícká osoba], že [právnícká osoba] končí, ale skoro všichni montéři odmítli montovat pro pana [Příjmení], byť se někteří k němu vrátili a pan [Příjmení] montuje výtahy dál pro firmu [právnícká osoba]. Nepamatuje si, zda měla společnost [právnícká osoba] v roce 2017 nějakou zakázku od společnosti [právnícká osoba]. Platby týkající se zaměstnanců společnosti [právnícká osoba] řešila ona. Běžné věci, jako přehledy, měla na starosti paní účetní. Ona vyřizovala případy platební neschopnosti, splátkové kalendáře. V listopadu 2018 se už s panem [Příjmení] ne bavila, neměla ani přístup k mailům. Faktury, které byly obhajobou v průběhu hlavního líčení předloženy a jsou na č.l. 1620 – 1624, dokládají, že společnost [právnícká osoba] zadávala práci [Jméno Příjmení] už v roce 2013 a ještě 2014. Spolupráce se společností [právnícká osoba] byla navázána díky její aktivitě, kdy vytvořila prezentaci společnosti [právnícká osoba], obeslala různé společnosti v Německu a nakonec získali, jako objednatelé jejich práce, společnost [právnícká osoba]. Montéři odůvodňovali přestup do společnosti [právnícká osoba] tím, že pan [Příjmení] nevyvíjí žádnou aktivitu a činnost ve společnosti, nechtělo se jim ho tímto žít.
8. V rámci hlavního líčení pak byly k žádosti stran slyšení svědci, kteří sestávali dílem z montérů působících při montování jednotlivých výtahů a dílem z osob, které jsou spojeny s fungováním společnosti [právnícká osoba] a [právnícká osoba]. Konkrétně byli slyšení jednatel společnosti [právnícká osoba] a společník společnosti [Jméno Příjmení] (č.l. 191 – 195 verte) a svědkyně [Jméno Příjmení] (č.l. 351 – 360).
9. Svědek [Jméno Příjmení] ve své výpovědi uvedl, že začal podnikat v oboru stavební činnost, montáže a demontáže výtahů pro společnost [právnícká osoba], vždy mu dělala problém administrativa, fakturace, po nějaké době se seznámil s obžalovanou, se kterou začínali podnikat. Získala si jeho důvěru, řešili spolu zakázky, nikdy nebyl žádný problém, vše bylo vyúčtováno do koruny, bylo na ni spolehnouti. Potom dostal nabídku, aby šel montovat do Rakouska, obžalovaná díky znalosti němčiny v tomto pomohla. Potom byla vyhotovena prezentace založená na dlouholeté praxi svědka doložená fotografiemi a zakázkami, které prováděl pod svým jménem. Ozvala se společnost [právnícká osoba], domluvili se, že budou pro ni montovat. On zajistil montéry, postupně docházelo k rozšiřování počtu zakázek. Do poslední chvíle nevěřil tomu, že by byla obžalovaná něčeho podobného schopná. Pomalu přestávala komunikovat, nakonec jeho syn našel na tabletu výpis se společností [právnícká osoba] a [Jméno Příjmení] jako jednatelkou a společnicí. V tu chvíli mu všechno došlo. Vyhledal právní pomoc, bylo mu jasné, že z účetní nic nedostane, tak se domluvil na návštěvě, kde jí však sdělil, že si přijel pro účetnictví, vytkl jí, co provedla s obžalovanou. Paní [Příjmení] v tu chvíli strašně znervózňela, začala se vykroucet, že nic nemá, že to musí připravit, že potřebuje minimálně tři hodiny na to, aby připravila účetnictví

společnosti [právnícká osoba]. Po návratu předala úzkou složku. Po výzvě právních zástupců k předání účetnictví toto obžalovaná předala v Českých Budějovicích, ale ne kompletní. Obžalovaná se rychle naučila, adaptovala se, co se týká vedení firmy a postupně začala přebírat zakázky společnosti [právnícká osoba] tím, že si založila svoji firmu. Ve chvíli, kdy se začal zajímat o výsledovku a o daňovou povinnost, bylo mu řečeno, ať se o to nestará, protože má obžalovaná spoustu práce. On si své povinnosti plnil tím, že za ní přijel do [obec], přivezl doklady, faktury, vše, co bylo zapotřebí, zajímal se, jak to vychází, jestli společnost [právnícká osoba] nedluží nějaké peníze, jestli je vše uhrazeno. Dva roky nic nepoznal. Svědek během výpovědi mnohokrát opakoval, že obžalovaná měla jeho plnou důvěru. Podílel se na fungování společnosti. Stavební připravenost tam nebyla řešena, jednalo se o to, že na zařízení, z kterého montovali, bylo zapotřebí občas udělat revize a on zajišťoval tyto technické věci. Nevšiml si, že klesl počet zakázek. Obžalovaná odklonila to, co potřebovala, montéry si přetáhla na svoji stranu. On nějakou činnost prováděl, takže to na jeho obživu stačilo, s tím že obžalovaná vyúčtovala zakázky v Německu. Jeho zajímalo, kdy peníze přijdou. Na účet přístup měl, takže si vybral částku, kterou potřeboval. Výpis z účtu byl v elektronické podobě. Zdrojem finančních prostředků byly platby odběratelů za vystavené faktury. Co se vkladů hotovosti na účet týká, tak v době, kdy účtovali v eurech, měli eurový účet, takže vzhledem ke kurzu se to dělalo tak, že obžalovaná vybrala hotovost v eurech, ve směnárně ji směnila na koruny a ty vložila na účet. Svědek dodal, že potřeboval na provoz nějaké peníze, tak se s obžalovanou domluvil, částku si vzal, ale dokázal ji vyúčtovat formou dokladů. To, že to v účetnictví není, od toho tam byla obžalovaná a [Příjmení]. Měsíčně si na vlastní provoz bral různé vysoké částky. Žil ze svých zakázek i z toho, co bylo ve firmě [právnícká osoba]. Když se obžalované zeptal, jak se vede, tak mu řekla, že se nedaří, že je to špatné. Když říkal, že k ní přijede a budou něco řešit, tak ho odbyla s tím, že musí dělat něco jiného a pak z toho sešlo. Partnerský vztah spolu ukončili v roce 2013, ale v roce 2016 byli přáteli, ona měla stále jeho plnou důvěru. Dostala poloviční podíl ve firmě [právnícká osoba], přišlo mu hloupé, že by on šel nahoru a ona z toho neměla nic. Ona s tím přišla, že by jí nezůstalo nic, pokud by si on našel někoho jiného. V tu dobu přišla s tím, že o ní má zájem konkurence, dělala to, co se u něj naučila. On doufal, že bude i nadále vůči němu loajální, když jí dá poloviční podíl. Pracoval i nadále, neseděl a nečekal, až mu někdo pošle peníze. Dělal zakázky, staral se o firmu v tom směru, že jezdil několikrát měsíčně do Německa. Když byl problém s Tiracem (pozn. - zařízení, vrátek, z něhož je výtah montován), že je rozbitý nebo že montéři potřebují dovést nový, aby mohli zakázku dokončit, tak přivezl náhradní vrátek. Není pravda, že by nic nedělal, jak někteří uvádějí. Má hodně koníčků - hory, rád chodí cvičit, jezdí na motorce, hraje fotbal, je v Českém střeleckém svazu, ale určitě nevystřílel 60 tisíc nábojů za rok. S Tirackem v roce 2018 nejezdil, ale v roce 2017 v Německu byl s montéry v kontaktu, ať už šlo o pana [Příjmení], [Jméno Příjmení] a další. Ptal se jich, zda je vše v pořádku, zda mají práci, bavili se o běžných technických záležitostech, ale nikdo mu neřekl, že obžalovaná má jinou firmu. Co se týče náhrady škody, tak společnost [právnícká osoba] dostala částku 82 640 Kč, ale domnívá se, že je škoda mnohem vyšší. On naučil obžalovanou čtení z plánů, naučil ji i to, co se týká nabídek, popřel, že by obžalované nebo paní [Příjmení] někdy vyhrožoval. Paní [Příjmení] moc dobře věděla, že obžalovaná má už dávno jinou firmu. Připustil, že byl v minulosti trestně stíhán, ale za mladické nerozvážnosti. Podrobnosti neuvedl. Připustil posléze, že byl postižen za trestný čin převaděčství, ale on se s touto kvalifikací neztotožnil, byl mu uložen podmíněný trest. Je pravda, že měl exekuci, ale vše je uhrazeno. Obžalovaná mu nikdy neřekla, že by chtěla od společnosti [právnícká osoba] odejít. Obžalovaná odmítla, aby se zaučil ve vedení společnosti syn svědka [Jméno]. Svědek je přesvědčen, že to bylo proto, aby nemohl nahlédnout do karet obžalované. I když montéři pracovali pro [právnícká osoba], někteří pracovali i pro jiné společnosti, což jim nezakazoval. V letech 2017 až 2018 pracoval on sám pro společnost [právnícká osoba] v [obec], pro [právnícká osoba] v [obec] atd. Nebyly to však práce pouze kolem výtahů, byla tam i stavební činnost, když prováděli zateplování apod. Komunikace, jak zpětně zjistil, probíhala přes mail na cestě [právnícká osoba] – [právnícká osoba] a [právnícká osoba] –

[právnícká osoba]. Německy neumí, neuměl si to přeložit. Po obžalované nepožadoval, aby mu měsíčně posílala nějakou částku. Připustil, že vybíral hotovost z účtu [právnícká osoba], bylo to však na běžné účely včetně materiálu, ale to vždy doložil. Byly to i jeho osobní prostředky. Větší část financí byla doložena složenkami, účtenkami, materiálem, který nakupoval. Osobní výběry pro jeho potřebu byly většinou do několika tisíc korun, občas i větší částka, když kupoval materiál. Jeho dům patřil do vlastnictví společnosti [právnícká osoba], je veden v majetku společnosti, na vlastní nemovitost si takto vydělal. Zná pana [Příjmení] už ze společnosti [právnícká osoba]. Je jedním z nejlepších montérů v republice, jako jediný ostatní zaučoval. Je pravdou, že byl s panem [Příjmení] na dovolené, v současné době s ním nespolupracuje. Nyní už montáže nedělá. Celou dobu pracuje pro společnost [právnícká osoba] a navázal spolupráci s firmou [právnícká osoba] pro Českou republiku. Na jednání u této společnosti byl jednou s obžalovanou, zjistili, že se nevyplatí pro ně pracovat. Když převzal zpět společnost [právnícká osoba], tak ta měla dluhy díky čerpání kontokorentu obžalovanou, ale vše je zapláceno a uhrazeno. Měl dluhy na sociálním a zdravotním pojištění v řádu několika desítek tisíc. Byl zaměstnancem společnosti [právnícká osoba], pobíral mzdu. Dům v [obec] rekonstruoval on s kolegou. Když jednal ve firmě [právnícká osoba] a řekl, co se stalo, tak tomu nevěřili, sdělili mu, že obžalovaná tam dlouho předtím přišla s tím, že on už údajně nechce v oboru pracovat a s nimi spolupracovat, což oni nechápali, protože zakázek bylo tolik, že montéři neměli důvod odejít ke konkurenci. Na dotaz obžalované uvedl, že se ptal účetní i jí, jak si společnost vede, přístup na internetové bankovníctví měl.

10. Další klíčovou osobou mající vztah ke společnosti [právnícká osoba], resp. [právnícká osoba] byla účetní těchto společností [jméno Příjmení] (č.l. 351 – 360, 1644-1645 v.). Ta uvedla, že u společnosti [právnícká osoba] pracovala jako externí účetní, s panem [Příjmení] a paní [Příjmení] se znají asi tak deset let. Účetní doklady jí chodily poštou, ty zpracovala, zpracovala mzdy, přehledy odesílala ona, k bankovnímu účtu přístup neměla, k pokladnám také nikoliv. Ty byly dvě, jedna u paní [Příjmení], jedna u pana [Příjmení]. K ní se dostaly pouze doklady, takže měla dokladovou pokladnu. Většinou spolupracovala s paní [Příjmení], s panem [Příjmení] se to vedlo první tři roky, oba dva jezdili do Prahy, scházeli se tak pětkrát či šestkrát do roka. V té době byli partnery. Panu [Příjmení] dělala účetnictví ještě v době, kdy podnikal jako fyzická osoba. Paní [Příjmení] se starala o všechno. Nebyl problém, když něco chybělo, tak to měla hned v mailu. Po osobním rozchodu obžalované se svědkem [Příjmení] se vztahy značně vyhroutily, paní [Příjmení] se dál starala o firmu, pan [Příjmení] přestal komunikovat, nejezdil, viděla ho naposledy v roce 2018, kdy si přijel pro účetnictví. S paní [Příjmení] je v bližším, až přátelském vztahu, ta je pracovitá, ochotná. Pan [Příjmení], kdykoli po něm něco chtěla, ji odkazoval na obžalovanou. Paní [Příjmení] se jí zeptala, jestli bude účtovat ještě další firmu, ona jí na to odpověděla, že ano, až později z toho vyplynulo, že to je také za práce v Německu. Účetnictví [právnícká osoba] reálně zpracovává zaměstnankyně svědkyně [Příjmení]. V pozadí založení firmy byla vyhrocená situace mezi obžalovanou a svědkem [Příjmení], došlo i na výhrůžky. Svědek [Příjmení] tvrdil, že ho obžalovaná okradla o 10 až 15 milionů, že chce 200 000 Kč měsíčně nebo jí dostane do kriminálu. Je výbušná povaha. Svědkyně se domnívá, že obžalovaná neukončila angažmá u [právnícká osoba] proto, že se svědka [Příjmení] bála. Obžalovaná svědkyni posílala to, co jí psal pan [Příjmení] SMSkami, což bylo hrozné a z toho to svědkyně [Příjmení] dovodila. Nepamatuje si, co bylo v SMSkách, pamatuje si, že jí pan [Příjmení] do telefonu říkal, aby obžalovanou přesvědčila, aby mu dala peníze, jinak jí zlomí páteř, podpálí dům i s lidmi apod. Postupně začal vyhrožovat i jí. Paní [Příjmení] však nechtěla, aby to nahlásila. Pana [Příjmení] viděla v létě 2016 a pak až v roce 2018, kdy si přijel pro účetnictví. Ohledně účetních závěrek s panem [Příjmení] v kontaktu nebyla, on jí řekl, že o to se stará paní [adresa]. Daňové přiznání po kontrole podávala svědkyně elektronicky. Neví o tom, že by se konaly valné hromady, nekonalo se rozdělování zisku. Společníci byli zaměstnanci společnosti. Stejně tak paní [Příjmení] byla zaměstnána ve společnosti [právnícká osoba]. Nikdy jí nebyl vyplacen žádný podíl na zisku. Výsledovky a rozvahy posílala společně s daňovým přiznáním na obchodní rejstřík elektronicky. Nestarala se o

to, co se má zaplatit, ona pouze účtovala to, co přišlo. Na začátku chyběla jedna, dvě faktury, ty „doposlala“ paní [Příjmení] mailem. Nikdy s panem [Příjmení] svědkyně neřešila pokles tržeb v letech 2016 až 2018. On měl základní plat, ale vybíral z účtu, byla na něj vedena karta, z účtu vybírala i paní [Příjmení]. Ta posílala doklady k vybíraným částkám, což pan [Příjmení] nedělal. Po poradě s daňovou poradkyní paní [Příjmení] souhlasila, že výběry pana [Příjmení] se budou vést jako výběry vkladů jednatelů. Paní [Příjmení] platila režii, subdodavatele, na co nebyly doklady, to zůstávalo v pokladně. Není si vědoma toho, že by v účetnictví byly nějaké chyby. S paní [Příjmení] neřešila rozjezd společnosti [právnícká osoba]. Zůstatky na účtech svědkyně viděla jen v bankovních výpisech, viděla výběry, vklady, konverze měn. Všimla si, že [právnícká osoba] zásadním způsobem klesá obrát, s nikým to však neřešila, nepátrala po příčině tohoto stavu. Potom věděla, čím to bylo způsobené. Šlo o to, že obžalovaná se jako jediná přestávala starat o firmu [právnícká osoba], říkala, že se má starat pan [Příjmení], že mu předala veškeré smlouvy s Německem. Svědkyni obžalovaná neřekla, proč neukončila angažmá u společnosti [právnícká osoba], ačkoli měla už dva roky firmu [právnícká osoba]. Co se pana [Příjmení] týká, tak svědkyně mu připravovala daň z příjmu fyzických osob. Výběry z účtu společnosti [právnícká osoba] do toho zahrnuté nebyly, protože to byl výběr podnikatelského vkladu. Ty peníze tam společníci vložili jako bezúročnou půjčku na rozjezd na placení faktur do té doby, než zaplatí odběratel. Neví, kde tyto prostředky vzala paní [Příjmení] při založení firmy [právnícká osoba]. Co se týče počátečních zůstatků, ty přecházely z minulého roku. Neví, kde by se mohla stát chyba, ona jí neviděla. Používá účet peníze na cestě. Peníze, které byly vybrány z účtu, a nebyl doložen doklad o jejich použití, účtuje do pokladny. Když bylo vybráno z karty, tak vždycky šly peníze do pokladny. Pan [Příjmení] i paní obžalovaná měli každý svoji platební kartu na jméno, jejich výběry jsou proto jednoznačně identifikovatelné. Společníci půjčili firmě peníze, bezúročné půjčky na překlenutí. Neví o tom, jestli měla společnost [právnícká osoba] nějaké závazky, pro které by byla žalována. Mzdy u [právnícká osoba] dělala do konce roku 2018.

11. Poté, co byla konfrontována s pokladní knihou, která byla předložena zmocněnkyní poškozené a jež je založena na č. l. 1636 spisu, uvedla, že se jedná o seznam pokladních dokladů, datum byl vytištěn. Jedná se o program Money S3, zaúčtoval Daňový servis 1, 2, 3. Je to seznam pokladních dokladů, když vyjíždí pokladna, vyjíždí to i se čtvercem, kde je to rozdělené. Vypadá to, jako když vyjela jen půlka, končí to součtem, ve skutečnosti to vypadá jinak. Domnívá se, že toto panu [Příjmení] nedávala. Zmocněnkyně poškozeného poté předložila soudu dokončenou pokladní knihu z roku 2018, ta je založena ve spise na č.l. 1637. K tomu uvedla, že v posléze uvedeném pokladním výpisu je doložka, která na předchozí nebyla. Na dotaz, proč jsou nevyřešené položky ve výši 1,9 milionů zaúčtovány ve výdajích, uvedla, že taková položka v účetnictví určitě existuje. Nevyřešené položky určitě konzultovala s daňovou poradkyní, ale musí k tomu být nějaký soupis. Policii předávala kompletní účetnictví, které bylo k dispozici. Jedná se o nedořešené položky uvedené pod [hodnota] ze dne 7. 11. 2018 v částce 1 985 000 Kč s tím, že se jedná o výdaj, zůstatek v pokladně pak činil 1 511 937,15 Kč. Uvedla, že pokud je uveden nějaký počáteční zůstatek, pak ten by měl navazovat za zůstatek z roku 2017. Konečně dodala, že jí obžalovaná nepřesvědčovala, aby pracovala pro společnost [právnícká osoba]. Účetnictví předávala panu [Příjmení], přičemž tomu byla přítomna paní [Příjmení] (zmocněnkyně poškozené společnosti). S tou byla v kontaktu v roce 2018 telefonicky a mailem. Hovořila s ní o tom, jakým způsobem má zaúčtovat výběry pana [Příjmení]. Ona tam nechala výběry pana [Příjmení] tak, jak je zaúčtovala svědkyně. Mělo to být bráno tak, jestli si dobře pamatuje, že to byla půjčka panu [Příjmení] od společnosti. V roce 2018 už to nebyly velké částky, ale výběry od roku 2016 byly v průměru od 30 do 100 000 Kč měsíčně. Paní [Příjmení] rozumí tomu, co dělá, celou dobu vedla firmu ona.
12. Co se pak týče výpovědí jednotlivých montérů, kteří byli osobně slyšeni v hlavní líčení, tyto jsou si podobné, ať už se jedná o [Jméno Příjmení] (č.l. 250 -251, 1640 v.- 1641), [Jméno Příjmení] (č.l. 252 – 253, 1641- 1642) nebo [Jméno Příjmení] (č.l. 273 – 274, 1642- 1642 v.). Pánové [Příjmení] a [Příjmení] tvořili jeden z montážních týmů pracujících nejprve pro společnost [právnícká osoba],

posléze pro [právnícká osoba] a nakonec [právnícká osoba]. Pracují jako OSVČ, zakázky se domlouvaly prostřednictvím obžalované, to si přál i sám pan [Příjmení]. Jednoho dne jim bylo řečeno, aby fakturovali na [právnícká osoba] a dál situaci neřešili. To jim sdělila paní [Příjmení]. Potom byli s panem [Příjmení] v minimálním kontaktu. Ten občas zavolal, ptal se, jak se daří, jak to jde, co práce apod. Nebyla řeč o tom, že došlo ke změně ve firmě, která zadává práci. Měli za to, že obžalovaná s panem [Příjmení] fungují stále spolu. Montéři byli rádi, že mají práci, bylo jim vždy vše zapláceno, byť někdy trochu později. Rozpory mezi obžalovanou a panem [Příjmení] nezaznamenali. Když něco řešili, paní [Příjmení] je taková prudší (svědek [Příjmení]), takže raději dělali to, co jim zadala a snažili se řešit jenom minimálně pracovní vztahy. S účetní společností nikdy nemluvili. Vždy byli v kontaktu pouze s obžalovanou. S tou konzultovali i technické věci. Pro práci nejsou zapotřebí nějaké stavební úpravy šachet. K montáži potřebují nářadí, které je jejich a stroj Tirac, který měli poskytnutý od společnosti a potom si ho převáželi na další stavbu. Tirac přebíral od pana [Příjmení], po ukončení spolupráce ho předali paní [Příjmení]. Nejedná se o běžnou věc, pořízení je docela finančně náročné, stojí určitě přes 100 000 Kč. Ve vztahu k oběma firmám měli uzavřenou smlouvu o dílo. Svědek [Příjmení] dodal, že pan [Příjmení] je výbušný. Dodal také oproti svému „partákoví“, že občas se vrátek Tirac prohodil, protože se každý rok musí dělat revize. Má výrobní číslo, vyměňoval se pouze tehdy, byla-li potřeba revize. Montáž výtahů trvá týden až dva týdny. Ubytování vždy sehnala paní [Příjmení], platili si ho však sami. Za poslední dva roky pro [právnícká osoba] nic nefakturovali, alespoň se tak domnívá. Montovali 15 až 20 výtahů ročně. Pan [Příjmení] někdy křičel, mluví vulgárně. S paní obžalovanou se občas potkali v Německu na stavbě, asi pětkrát do roka, volali si tak dvakrát do týdne, se svědkem [Příjmení] si nevolali.

13. Svědek [Jméno Příjmení] byl v týmu s panem [Příjmení], jehož výslech byl ze strany obžalované požadován, ovšem s ohledem na téměř identické sdělení pánů [Příjmení] a [Příjmení] dospěl soud k závěru, že výslech svědka [Příjmení] není zapotřebí a postačí výslech svědka [Jméno Příjmení]. I ten uvedl, že paní obžalovaná byla ve firmě asi jednatelkou, protože řešila všechno, podepisovala za společnost smlouvy s montéry. Nejprve pracoval s panem [Příjmení] u firmy [právnícká osoba], pak obžalovaná volala, že má pro ně práci, ale pracovali i pro společnost [právnícká osoba]. Vše, co se týkalo zakázek, řešil s paní obžalovanou, a to i placení. S účetní nikdy nejednal. Bylo mu tehdy sděleno, že bude ještě jiná firma a kdo chce zůstat v [právnícká osoba], tak může, kdo chce jít k [právnícká osoba], může tam. Nebylo mu slíbeno nic navíc, pokud půjde do firmy [právnícká osoba], ale rozhodl se tak, protože šel za člověkem, se kterým předtím spolupracoval a všechno fungovalo (obžalovaná). Bylo mu řečeno paní [Příjmení], že ona už pro [právnícká osoba] pracovat nebude. Se společností [právnícká osoba] spolupracuje dosud. Stále se jedná o montáže výtahů, nyní však pro firmu [právnícká osoba]. K povaze svědka [Příjmení] nic neuvedl, tu nezná. Kromě společnosti [právnícká osoba] má zakázky i od jiných firem. S panem [Příjmení] telefonicky nemluvil ani jednou, fyzicky třikrát. Nebyl svědkem rozporu mezi panem [Příjmení] a paní [Příjmení].
14. Odborným garantem montáží výtahů ve společnosti [právnícká osoba] a [právnícká osoba] byl svědek [Jméno Příjmení] (č.l. 1642 v.- 1644). Tento svědek nebyl v přípravném řízení trestním vyslýchán a k jeho výslechu bylo přistoupeno na základě žádosti obžalované. Ten podrobně vypověděl o tom, že nejprve pracoval jako zaměstnanec u firmy [právnícká osoba], potom byl osloven panem [Příjmení] někdy v roce 2012 na montáže výtahů do Rakouska a s kolegou začali tuto práci vykonávat na živnost. Posléze jim paní [Příjmení] řekla, že by oslovila výtahové firmy v Rakousku a Německu a zkusila sehnat práci jinde, než u firmy [právnícká osoba], pro kterou pracovali v Rakousku, a tato spolupráce nebyla příliš dobrá. Účastnil se jednání u firmy [právnícká osoba] z Německa, byla tam obžalovaná, která překládala. V té době spolupracovali jako živnostníci s panem [Příjmení], ale ještě se nejednalo o společnost [právnícká osoba]. Někdy v roce 2014 začali pod touto firmou montovat spoustu výtahů v Německu pro firmu [právnícká osoba]. Paní [Příjmení] s panem [Příjmení] spolu žili, pak se rozešli, paní [Příjmení] se

odstěhovala a začaly tahanice. Při své činnosti se svědek vždy obracel na paní [Příjmení], se svědkem [Příjmení] pracovně nejednal. Vše s paní [Příjmení] řeší telefonicky nebo mailem, nemají potřebu se stýkat, nyní ji vidí po čtyřech letech. Koncem roku 2015 (sic!) mu paní [Příjmení] řekla, že by si chtěla založit druhou firmu. Z jeho pohledu pan [Příjmení] pro firmu nic nedělal, zneužíval své postavení, že je jako spoludávatel, vše dělala paní [Příjmení]. Svědek jí slíbil, že s ní bude pracovat, od nového roku přešla většina týmů (dohromady jich bylo asi deset) do [právnícká osoba] a pokračovali ve stejné práci pro [právnícká osoba]. Tam začaly problémy s placením, nakonec paní [Příjmení] našla firmu [právnícká osoba]. Technické věci obžalovaná komunikuje se svědkem, který dělá svoji práci 31 let. Pro firmu [právnícká osoba] pracuje dosud. S panem [Příjmení] byli jednou na dovolené v Indonésii, kde byl pan [Příjmení] s dcerou a jejím přítelem asi 11 dnů. Je to výbušný člověk, „sprostý jako dlaždič“, člověk, se kterým už by se nechtěl potkávat. Nebyl schopný se sám o sebe postarat, nebyl schopný si na dovolené ani objednat jídlo. Paní [Příjmení] byl svědek na svatbě, doteď si vykají, po pracovní stránce bez problémů, s tou by klidně do Indonésie jel, se svědkem [Příjmení] už nikdy. Během těch 11 dnů se práce vůbec neřešila, pan [Příjmení] dva roky nevěděl, že svědek pracuje ve [právnícká osoba], když se to dozvěděl, zuřil, byl sprostý. Je nadále živnostníkem, symbióza, kterou má s obžalovanou, mu vyhovuje. Pan [Příjmení] si myslel, že jsou všichni montéři jeho majetek, ale jsou to živnostníci a mají svobodu dělat to, co chtějí. Svědek se pozastavil nad tím, že pan [Příjmení] jako jednatel firmy dva roky nevěděl o tom, že pracují jinde. Svědek [Příjmení] pak vypověděl, že jezdil s obžalovanou na jednání u firmy [právnícká osoba], obžalovaná vždy jednala za obě firmy. Svědek [Příjmení] v době, kdy byli na dovolené, o tom oddělení evidentně nevěděl. Svědek nemá ponětí, z čeho [právnícká osoba] plynuly v té době příjmy. Paní [Příjmení] měla strach to říct panu [Příjmení], ten je výbušná povaha. Rozešli se proto, že pan [Příjmení] měl víc žen a podváděl jí. Svědek [Příjmení] je vlastníkem pistole, veřejně říká, že vystřílel desetitisíce nábojů za rok, že jezdí na střelnice. On se rád vším chlubí. Všechny týmy měly půjčený Tirac nebo Dualift, který pořídila paní [Příjmení]. Užívaly je formou dohody s tím, že firmy, které jim je poskytly, za to berou určité procento, napřed byly Tiracy od [právnícká osoba], potom Dualifty. Neví, jestli se stalo, že by dělal pro [právnícká osoba] na Tiracu od [právnícká osoba]. Smlouvy s [právnícká osoba] a [právnícká osoba] byly více méně shodné. Kontaktní osobou za obě firmy byla vždycky paní [Příjmení]. Domnívá se, že u firmy [právnícká osoba] žádný tým nezůstal. Pan [Příjmení] dělal u firmy [právnícká osoba] zednické práce na výtazích, jiní demontovali výtah, pan [Příjmení] vyřezal nové otvory pro dveře, provedl bourací a stavební práce kolem výtahů. Poznal ho jako manuálního pracovníka. Za [právnícká osoba] už manuálně nepracoval, setkávali se málo. Na novém výtahu není z pohledu zednického co dělat, tam se výtah pouze namontuje. Svědek [Příjmení] jim nerozumí. Při příjezdu do Německa byly výtahové šachty nachystány. Založení firmy [právnícká osoba] mu paní [Příjmení] oznámila telefonicky, on pouze podotkl, že se diví, že už to neudělala dávno. Souhlasil se spoluprací okamžitě. Pan [Příjmení] cizí jazyky vůbec neumí. Na domě v [obec] byl přítomen, dělal tam elektroinstalaci. Dělal se tam podlahy, stropy, možná omítky. Když tam byl přítomen, pan [Příjmení] zapravoval rýhy po elektroinstalaci.

15. Pokud jde o další svědecké výpovědi, pak soud se souhlasem stran přečetl pouze úřední záznamy o podání vysvětlení následujících svědků. [Jméno Příjmení] (č.l. 210 – 211) byla kontaktována panem [Příjmení], aby fungovala jako překladatelka jeho jednání s firmou [právnícká osoba] v Mnichově, tlumočila tam informace od pana [Příjmení], že firma [právnícká osoba] přišla o zákazníka [právnícká osoba], přičemž ho zajímalo, proč [právnícká osoba] začal spolupracovat s [právnícká osoba]. Němci odpověděli, že je paní [Příjmení] [Příjmení] kontaktovala s informacemi, že se s panem [Příjmení] nepohodli, že se rozdělili, vznikla nová firma [právnícká osoba], která nově přebírá zakázky od [právnícká osoba]. Vzhledem k dosavadní dobré spolupráci s ní neměli důvody o pravdivosti těchto informací pochybovat, neměli potřebu to řešit s panem [Příjmení]. Svědkyně [Příjmení] paní obžalovanou nezná osobně, ví o ní jen z povídání pana [Příjmení]. Z komunikace obžalované s firmou [právnícká osoba], kterou jí ukázal pan [Příjmení],

měla svědkyně [Příjmení] dojem, že obžalovaná neměla přehled, za koho zrovna jedná, protože jednou se podepisovala za [právnícká osoba] a jednou za [právnícká osoba].

16. Další úřední záznam o podání vysvětlení byl sepsán s [tituly před jménem] [Jméno Příjmení] (č.l. 212 – 216), který uvedl, že s paní [Příjmení] spolupracoval jako advokát delší dobu v jejích jiných soukromých věcech. Svědek vypovídal poté, co mu bylo doručeno zproštění povinnosti mlčenlivosti vystavené [Jméno Příjmení] ve vztahu ke společnosti [právnícká osoba]. Začátkem roku 2018 ho obžalovaná požádala o vysvětlení, jak si počínat pro případ snahy ukončit svoje členství ve společnosti s ručením omezeným. Byl jí vyrozuměn, že se dohodla s druhým společníkem na ukončení činnosti ve společnosti převodem obchodního podílu a dne 25. 4. 2018 mu zaslala žádost o vypracování takové smlouvy. Dne 10. 5. 2018 jí zaslal návrh smlouvy na převod obchodního podílu. Z dalšího mailu z následujícího dne dospěl k závěru, že paní obžalovaná požaduje zajištění valné hromady a notáře, který by provedl notářský zápis, což jí vysvětlil. Valnou hromadu byl ochoten uspořádat u sebe v kanceláři, ovšem za podmínky, že oba společníci budou osobně přítomni. Následně byl obžalovanou požádán o to, aby realizoval převod obchodního podílu na základě plných mocí obou společníků s tím, že svědek žádal o sdělení, zda se pan [Příjmení] zúčastní valné hromady nebo bude zastoupen na základě plné moci, což mu nepřišlo zcela korektní zvláště za situace, kdy se paní obžalovaná mohla bez problémů dostavit. Na to mu bylo o několik dnů odpovězeno obžalovanou, že pan [Příjmení] je připraven společnost převzít pod podmínkou, že vše paní [Příjmení] zařídí, protože je mimořádně vytížen a nemá na to čas. Proto byla vyzvána, aby předložila seznam listin, které jsou k tomuto potřeba. Jednání bylo dohodnuto s notářkou [tituly před jménem] [Příjmení] v Jindřichově Hradci na den 14. 6. 2018. Svědek disponuje e-mailovou komunikací s obžalovanou, přičemž na valné hromadě zastupoval pana [Jméno Příjmení] na základě ověřené plné moci. Po skončení valné hromady notářka [tituly před jménem] [Příjmení] provedla přímý vklad notářského zápisu do obchodního rejstříku v Českých Budějovicích, plná moc udělená svědkem [Příjmení] byla doručena přímo notářce, a to obžalovanou po předchozí domluvě s ní. Vycházel proto z toho, že pan [Příjmení] je s věcí srozuměn, a tak bylo postupováno plně v souladu s jeho instrukcemi obsaženými v plné moci. Jméno společnosti [právnícká osoba] mu nic neříká. K tomu svědek doložil jak zproštění mlčenlivosti, tak také mailovou komunikací mezi ním a obžalovanou, jakož i smlouvu o převodu podílu na společnosti s ručením omezením, které však soud nepovažoval za nutné provádět jako důkaz, neboť jsou vyjádřeny ve výpisu z obchodního rejstříku společnosti [právnícká osoba]
17. Dalším přečteným úředním záznamem byl ten, který byl sepsán s [Jméno Příjmení] (č.l. 254 – 255). Ten uvedl, že se obžalovaná zamilovala do svědka [Příjmení], který měl stavební firmu, uměla čtyři jazyky, dostala nápad sehnat zakázky v zahraničí. Zpočátku pracovali v Rakousku, pak obžalovaná vytvořila prezentaci a tím získali zakázky v Německu. Svědek [Příjmení] zahodil montérky, koupil si BMW a přestal pracovat. Když láska opadla, obžalovaná se odstěhovala, chtěla se osamostatnit, oslovila montéry, zda by chtěli pracovat s ní a všichni se rozhodli pro ní. Ještě dva roky obžalovaná posílala [Příjmení] peníze, a když [Příjmení] došly peníze, začal se vztekat a všechny obvolávat. [Jméno Příjmení] je účetní, která se zná s obžalovanou, podrobnosti jejich známosti však nezná. Byla účetní pro [právnícká osoba] i pro [právnícká osoba]. Svědek je ve dvojici s [Jméno Příjmení], už deset let montuje výtahy, původně pro [právnícká osoba], následně ve [právnícká osoba]. Zadavatelem byla firma [právnícká osoba]. Výjimečně se stávalo, že museli šachtu upravit nebo si sami postavit lešení, ale neví jistě, zda šachty připravoval zadavatel, tedy firma [právnícká osoba]. Charakterizoval obžalovanou jako dřiče, který makal a [Příjmení] měl z firmy jenom peněženku.
18. [Jméno Příjmení] (úřední záznam na č.l. 256 – 257) popsal obdobně spolupráci svědka [Příjmení] s obžalovanou jako ostatní. V době výslechu pracoval pro obžalovanou, která se dle něj nějak s [Příjmení] rozdělila. Pro firmu [právnícká osoba], což byla první firma [Příjmení] a obžalované, pracoval nejdříve a následně pro společnost [právnícká osoba]. Firmy [právnícká osoba],

[právnická osoba] a [právnická osoba] nezná. Stavbu, do které instalují výtahy [právnická osoba] a nyní [právnická osoba], dělají jiné stavební firmy. On osobně nezná [Jméno Příjmení].

19. [Jméno Příjmení] (č.l. 258 – 259) je také montérem výtahů. O svědku [Příjmení] uvedl, že pro něj montoval výtahy. Ten vlastnil společnost [právnická osoba], kde byla ještě paní obžalovaná, která spíše sháněla zakázky, ale jak to konkrétně měli ve firmě rozdělené, to svědek neví. Pro obžalovanou nadále v době výsledku pracoval. Firmu [právnická osoba] zná též, montoval pro ni výtahy. [právnická osoba] zná, v této firmě [Příjmení] nefiguruje. On pro společnost [právnická osoba] montoval výtahy přes firmu [právnická osoba]. Společnosti [právnická osoba], [právnická osoba] a [právnická osoba] nezná. Co se výtahových šachet, do nichž montoval výtah, týče, tak to si dělali Němci sami. [Jméno Příjmení] zná, dělá účetnictví i jemu. Konečně byl na úřední záznam vyslechnut i [Jméno Příjmení] (č.l. 260), který vypověděl, že montoval pro společnost [právnická osoba] výtahy, výtahové šachty nestavěli, většinou se jednalo o novostavby. Společnosti [právnická osoba], [právnická osoba] a [právnická osoba] nezná. [Jméno Příjmení] zná, jednalo se o účetní společnosti [právnická osoba].
20. Další kategorií důkazních prostředků vytvářejících důkazní rámec v této věci jsou důkazy listinné. Ty byly provedeny dvojím způsobem. Tam, kde strany nechtěly jejich přečtení soudem, případně kde soud sám nedospěl k závěru, že by takový postup byl pro rozhodování nutný, byly provedeny postupem podle § 213 odst. 1 trestního řádu tak, že byly stranám předloženy k nahlédnutí. Šlo o protokol o trestním oznámení včetně příloh č.l. 1-3, 73-78, 84-86, 107-190, 203-209, záznam o zahájení úkonů trestního řízení č.l. 30, usnesení podle § 160 odst. 1 trestního řádu č.l. 31-38, výpis z obchodního rejstříku společnosti [právnická osoba] č.l. 67, společnosti [právnická osoba] č.l. 68, společnosti [právnická osoba] č.l. 69, usnesení Ústavního soudu ze dne 4.7.2022 č.l. 1584-1585, informace ze společného centra PCR a SRN k zástupcům spol. [právnická osoba] č.l. 275-286, vyhodnocení informací z CEÚ ČNB č.l. 287-288, zpráva mBank S.A č.l. 289-291, zpráva Fio banka, a.s. č.l. 292-296, zpráva UniCredit Bank č.l. 297-315, zpráva ČSOB Penzijní společnost, a.s. č.l. 317-318, zpráva Česká spořitelna, a.s. č.l. 319-340, Rámcové smlouvy spol. [právnická osoba] a [právnická osoba] GmbH se spol. [právnická osoba] - vyhodnocení č.l. 341, vyhodnocení doložených písemných podkladů včetně příloh č.l. 342, 343-345, úřední záznam o spol. [právnická osoba] a [právnická osoba] č.l. 246, úřední záznam o sdělení GFŘ č.l. 348, úřední záznam o vyhodnocení podkladů od Raiffeisenbank a.s. č.l. 349-350, knihu vystavených a přijatých faktur, kontrolní hlášení DPH, smlouvy, faktury, zprávu o daňové kontrole aj. č.l. 361-467, zjištění o spol. [právnická osoba] vč. písemností č.l. 470-513, protokol o předání věcí č.l. 517-518, 1x CD-R, 1x DVD+R č.l. 519-520, zpráva České spořitelny, a.s. č.l. 567, zpráva Raiffeisenbanky a.s. č.l. 570, 579-586, písemnosti k trestnímu oznámení (pohyby na účtech, fakturace, knihy závazků, faktury, pokladní doklady, rozvahy) č.l. 588-908, faktury [právnická osoba] za rok 2017 a rok 2018 č.l. 909-1285, písemný překlad EVP ze SRN č.l. 1289-1528, závěrečná zpráva o finančním šetření č.l. 1529-1530, majetkové profily vč. dalších šetření č.l. 1531-1541, č.l. 1557, lustraci registru vozidel č.l. 1562-1564.
21. U listinných důkazů, u nichž soud či strany měly za to, že je vhodné, aby jejich obsah zazněl v hlavním líčení, bylo postupováno podle § 213 odst. 2 trestního řádu. Přečtena tak byla rámcová smlouva na č.l. 1363-1369, výpis z obchodního rejstříku společnosti [právnická osoba] č.l. 63-65, výpis z obchodního rejstříku [právnická osoba] č.l. 66, zápis z jednání ve Spolkové republice Německo v Dornachu ze dne 17.1.2017 č.l. 1526-1527, osobní zprávy o obviněné, a to zpráva z Městského úřadu Chrudim na č.l. 1565, výpisy z Centrální evidenci exekucí č.l. 1566-1570, opis z evidence přestupků č.l. 1571, opis rejstříku trestů fyzických osob na č.l. 1572, č.l. 1609 a č.l. 1639, výpis z Centrální evidenci stíhaných osob na č.l. 1612, listiny osvědčující uhrazení způsobené škody předložené obhajobou na č.l. 1626-1632, seznam pokladních dokladů za účetní rok 2018 společnosti [právnická osoba] vystavený od 1. 1. 2018 do 30. 11. 2018 na č.l. 1636 a pokladní kniha za rok 2018 vytisknutá dne 21. 3. 2019 na č.l. 1637 předložené zmocněnkyní poškozené společnosti.

22. Ve věci byly cestou evropského vyšetřovacího příkazu německými orgány opatřeny materiály společnosti [právnícká osoba] a také proveden výslech jejích představitelů, konkrétně [Jméno Příjmení], [Jméno Příjmení], [Jméno Příjmení] [Jméno Příjmení] [Jméno Příjmení], jakož i listinné materiály včetně rámcové smlouvy uzavřené mezi společnostmi [právnícká osoba] a [právnícká osoba], respektive [právnícká osoba]. Ve spisu jsou založeny a jako důkaz byly provedeny výše obecně uvedené listinné důkazy pocházející od společnosti [jméno FO]. Nejpodstatnějšími z nich je seznam uhrazených faktur jak vystavených společnostmi [právnícká osoba] (č.l. 1370 – 1374), tak také společnostmi [právnícká osoba] (č.l. 1392 – 1397). Z posléze uvedených vyplývá, že poslední faktura, která byla společností [právnícká osoba] zaplacená společností [právnícká osoba], je faktura č. 31840122 ze dne 2. 1. 2018 na částku 19 194 €. O tom, že mezi společnostmi [právnícká osoba] a [právnícká osoba] existoval nějaký vztah týkající se společnosti [právnícká osoba], svědčí záznam na č.l. 1396, kde je k datu 19. 9. 2017 a částce 16 387,50 € uveden dobropis přes 765 259 Kč společnosti [právnícká osoba]. Tato částka se pak objevuje ve vyrovnaných fakturách na č.l. 1370 ve vztahu ke společnosti [právnícká osoba] k datu 4. 9. 2017. V pořadí první zaplacená faktura vystavená společností [právnícká osoba] na částku 3 312 €, která je uvedena na č.l. 1373, odpovídá vystavené faktuře společnosti [právnícká osoba] ze dne 29. 11. 2016 na tutéž částku uvedenou na č.l. 1370. V roce 2016 přitom byla vystavena ještě jedna faktura, a to dne 18. 12. 2016 na částku 384 €.
23. V Německu vyslechnutí svědci nebyli soudem osobně slyšeni (ač to bylo obhajobou u svědků [právnícká osoba] a [Příjmení] původně požadováno), a to proto, že soud dospěl k závěru, že by přínos výpovědí těchto osob nebyl pro rozhodování v této věci zásadní. Je to z toho důvodu, že je nejpodstatnější to, co vyplývá z listinných podkladů, které byly získány z německé strany, přičemž je těmito listinnými důkazy náležitým způsobem objasňováno, že existovaly rámcové smlouvy identického znění mezi společnostmi [právnícká osoba] na straně jedné a společností [právnícká osoba] (resp. [právnícká osoba]) na straně druhé a zároveň je zřejmé, že jednání ve společnosti [právnícká osoba] za českou stranu vždy vedla obžalovaná, neboť svědek [Příjmení] nevládne němčinou. Ze soupisu vydaných a přijatých faktur pak vyplývají podstatné skutečnosti důležité pro rozhodnutí v této věci a znaleckým posudkem zpracované účetní doklady (ve vztahu k žalovanému jednání), dostatečně popisují (byť s dále uvedenými jistými výhradami) výši čistého prospěchu společnosti [právnícká osoba].
24. Součástí zmíněných listin, která dokresluje postavení obžalované při jednání se společností [právnícká osoba], je i protokol z jednání [právnícká osoba], resp. [právnícká osoba], v Dornachu dne 17. 1. 2017, který je na č.l. 1526 – 1527 (v překladu do českého jazyka). Z něj vyplývá, že to musela být obžalovaná, která společnosti [právnícká osoba] sdělila, že od konce března 2017 se stane ze dvou montážních společností ([právnícká osoba] a [právnícká osoba]) jedna společnost [právnícká osoba], jejímž vlastníkem a jednatelem je obžalovaná, že všechny montéry firmy [právnícká osoba] převezme firma [právnícká osoba] s tím, že kapacita je deset týmů, tedy dvacet montérů. Obžalovaná při jednání uvedla kontaktní údaje na svoji osobu a společnost [právnícká osoba], doložila současně navštívenku od společnosti [právnícká osoba] Originál tohoto zápisu, resp. jeho barevná kopie v německém jazyce, je na č.l. 1494 – 1495. Podotýká se v této souvislosti, že zápis není podepsán ani zhotovitelem, ani obžalovanou, nicméně z údajů, které jsou v něm uvedeny, je jasné patrné, co bylo předmětem tohoto jednání, i to, že zde obžalovaná aktivně vystupovala za společnost [právnícká osoba]. Ačkoli obžalovaná rozporuje obsah tohoto zápisu, podle přesvědčení soudu je vyloučené, že by zápis byl ze strany německé nějakým způsobem pozměněn oproti skutečnosti, neboť není důvod, aby zrovna v bodě, v němž je uváděno, že společnost [právnícká osoba] se stává kontaktní společností pro společnost [právnícká osoba] při montáži těchto výtahů, byla nějak pozměněna. Důvod pro tento závěr soudu je v tom, že zápis obsahuje připomínky z jedné a druhé strany ke vzájemné spolupráci, tyto připomínky a výhrady jsou oboustranné, zjevně vysoce konkrétní, obě strany přesně vědí, o čem je řeč. Za těchto okolností pak je skutečně nadbytečné, aby byli vyslýcháni představitelé

společnosti [právnícká osoba] k událostem z let 2016 a 2017, když je zjevné, že z listin podstatné skutečnosti vyplývají. Pro rozhodnutí pak není až tak podstatné, jakým způsobem kdo při jednání vystupoval, protože je jinak evidentní, že k naplnění znaků skutkové podstaty tzv. selftradingu, jak bude rozvedeno níže, došlo.

25. Z pohledu žalovaného jednání, tedy zneužití postavení v obchodním styku, se jeví důkazní situace v této věci jednoznačnou. Je zcela zřejmé, že obžalovaná využila té skutečnosti, že byla jednatelkou a společnicí společnosti [právnícká osoba], využila známostí a kontaktů se společností [právnícká osoba], dovedností, které získala v předcházejícím období při hájení zájmů společnosti [právnícká osoba], pro to, aby mohla převést obsah této spolupráce ze společnosti [právnícká osoba] na společnost [právnícká osoba]. Společnost [právnícká osoba] přitom byla pouze „její“ ve smyslu tom, že byla jejím jediným společníkem a jediným jednatelem. Pohnutky, které ji vedly k založení společnosti [právnícká osoba], uzavření rámcové smlouvy se společností [právnícká osoba], a rychlém převedení podstatné části montáží výtahů na společnost [právnícká osoba] tak, že společnost [právnícká osoba] mohla fakturovat své práce maximálně do listopadu 2017, když poslední faktura vystavená touto společností byla zaplacená společností [právnícká osoba] dne 2. 1. 2018 (č.l. 1397), jsou zřejmé z výpovědí zejména montérů výtahů i z výpovědi její vlastní. S touto skutečností pak zcela korespondují závěry znaleckého posudku znalce ing. Michálka, který v této věci zpracovával účetnictví společnosti [právnícká osoba] i společnosti [právnícká osoba]. Závěry tohoto znaleckého posudku jsou pak zcela klíčové pro rozhodnutí v této věci a soud má za potřebné tyto podrobně rozvést.
26. Znalec z oboru ekonomika, odvětví ceny a odhady se specializací podniky, odvětví účetní evidence, specializace účetnictví ing. Josef Michálek vypracoval svůj znalecký posudek číslo 30-556/2021 v písemné podobě, která je založena ve spise na č.l. 521 – 561. V rámci tohoto znaleckého zkoumání odpovídal na celkem 10 otázek položených mu policejním orgánem v přípravném řízení trestním. Své závěry pak přednesl a k dotazům rozvedl v řízení před soudem. Znalec konstatoval, že účetní doklady a účetní knihy týkající se společnosti [právnícká osoba] v letech 2016 až 2018 vykazují podstatné rozdíly mezi tím, jaké údaje byly zasílány do sbírky listin u obchodních soudů v těchto letech a údaje, které vyplývají z hlavní knihy účetnictví za jednotlivá účetní období. Tak pro rok 2016 v otázce rozvahy byla do sbírky listin zaslána informace o aktivech a pasivech v celkové výši 6 487 000 Kč, ovšem aktiva podle hlavní knihy činila 556 621,45 Kč a pasiva podle hlavní knihy pak minus 3 039 640,81 Kč, přičemž vlastní kapitál z toho činil minus 1 863 956,45 Kč. Obdobné disproporce pak byly i v dalších letech. V roce 2017 v rozvaze zasláné do sbírky listin vedené u obchodního soudu byla uvedena aktiva a pasiva ve výši 4 327 000 Kč, ale v hlavní knize na straně aktiv to byla částka minus 1 053 767,96 Kč a v pasivech pak částka minus 1 091 666,91 Kč. Teprve za rok 2018 údaje zasílané do sbírky listin a údaje v hlavní knize více méně korespondují. Rozvaha zasláná do sbírky listin počítá s částkou 751 000 Kč na straně pasiv i aktiv a hlavní kniha pak na straně aktiv hovoří o částce 743 044,96 Kč a v pasivech 743 444,42 Kč. Rozdíly, které takto vznikají, jsou pak takové, že aktiva minus pasiva za rok 2016 představují částku plus 3 596 261,26 Kč, za rok 2017 plus 2 145 434,87 Kč a za rok 2018 pak minus 399,46 Kč. Pokud pak jde o otázku spojenou s výkazem zisku a ztráty, tak i zde jsou rozdíly, které ve výsledku hospodaření z běžné činnosti mezi výkazem zisku a ztráty zasláným do sbírky listin a hlavní knihou činí za rok 2016 minus 2 393 657,82 Kč, za rok 2017 plus 691 462,34 Kč a za rok 2018 pak minus 466 192,91 Kč.
27. Znalec z toho učinil závěr, že všechny údaje uvedené v účetních výkazech nazvaných výkaz zisku a ztráty neodpovídají údajům v hlavní knize ve všech sledovaných obdobích mimo roku 2018. Každá hlavní kniha obsahuje údaj o počátečním stavu na straně MÁ DÁTI a straně DAL, obraty na daných stranách v průběhu roku a koncový stav. Počáteční stavy v hlavních knihách, tj. stavy k 1. 1. toho kterého roku, mají být stejné jako stavy koncové k 31. 12. předcházejícího roku, protože jednou ze zásad účetnictví je zachování tzv. principu bilanční kontinuity. V hlavní knize společnosti [právnícká osoba] za rok 2017 však údaje k 1. 1. 2017 nejsou totožné s údaji k 31. 12.

2016 a v hlavní knize za rok 2018 údaje k 1. 1. 2018 nejsou totožné s údaji k 31. 12. 2017. Znamená to, že v daných knihách tato zásada či princip nebyl dodržen. Pro rok 2016 je konečný stav hlavní knihy 556 621,45 Kč na straně aktiv, ovšem hlavní kniha na téže straně k 1. 1. 2017 má počáteční stav 4 225 243,97 Kč. V roce 2017 je pak konečný stav 1 053 767,96 Kč, kdežto počáteční stav hlavní knihy z roku 2018 činil 1 203 380,35 Kč. Hlavní kniha za rok 2017 neobsahuje žádné údaje z kapitálových účtů, tj. údaje o základním kapitálu, o nerozděleném zisku z minulých let a neuhrazené ztrátě z minulých let, což znamená, že neobsahuje veškeré údaje, které byly v rámci účetnictví účtovány.

28. V případě záporného stavu pokladní hotovosti k 31. 12. 2016 je zřejmé, že ani zde nedošlo k zaúčtování veškerých dokladů, neboť pokladna nemůže být v záporné hodnotě. V rámci účetnictví, píše znalec na straně 8. svého posudku, byly pohledávky za společníky, tj. za panem [Příjmení] a paní [tituly před jménem] [Příjmení] účtovány na účty 491. To jsou však dle účetních standardů účty individuálního podnikatele, tedy účet, který se používá pouze u vedení podvojného účetnictví fyzické osoby. U právnické osoby se mají používat účty 355 – pohledávky za společníky, případně 365 – závazky za společníky. Ke konci roku 2018 byly účty 491 přeúčtovány na účet 365 (v záporné hodnotě), avšak měly být přeúčtovány na účet 355, neboť se jednalo o pohledávky za společníky a ne o závazky za společníky. Znalec pak konstatuje, že všechny výdaje a příjmy na bankovním účtu společnosti [právnická osoba] byly za roky 2016, 2017 i 2018 řádně zaevidovány.
29. Při kontrole evidence dokladů bylo zjištěno, že veškeré příjmy a výdaje na bankovních účtech u Raiffeisen bank byly zaneseny do účetnictví. To znamená, že bankovní operace byly zaúčtovány do účetnictví, ale u dalších účetních dokladů toto nemohl znalec verifikovat, neboť nebyly k dispozici účetní deníky. Naopak ve společnosti [právnická osoba] byly dodrženy obrátové předvahy k ultimu let 2016 až 2018, knihy vystavených faktur k těmto dnům, účetní deník za rok 2016, 2017, 2018, stav závazků a pohledávek k poslednímu dni těchto roků i rozvaha ve zkráceném rozsahu k 31. 12. 2018. Tyto účetní doklady byly řádně zaevidovány v účetnictví společnosti [právnická osoba] a došlo ke znalecké verifikaci dokladů s předloženými účetními deníky. To znamená, že v účetnictví [právnická osoba] byly zjištěné účetní doklady řádně zaevidovány.
30. Pokud pak jde o hospodářský výsledek obou společností, tak tržby společnosti [právnická osoba] za rok 2016 byly na úrovni 22 993 000 Kč, v roce 2017 ve výši 9 540 000 Kč a v roce 2018 pak ve výši 2 261 000 Kč. Výsledek hospodaření této společnosti po započtení nákladů pak činil v roce 2016 plus 45 000 Kč, v roce 2017 byla vygenerována ztráta ve výši 454 000 Kč a v roce 2018 další ztráta ve výši 467 000 Kč. Na druhou stranu tržby společnosti [právnická osoba] v roce 2016 činily 357 000 Kč, v roce 2017 už 14 220 000 Kč a v roce 2018 pak 20 732 000 Kč. Po započtení nákladů pak byl výsledek hospodaření této společnosti v roce 2016 plus 38 000 Kč, v roce 2017 ten samý a v roce 2018 už 161 000 Kč. Byla pak zjištěna příčinná souvislost mezi snížením tržeb společnosti [právnická osoba] a navýšením tržeb společnosti [právnická osoba], přičemž hlavním odběratelem společnosti [právnická osoba] byla společnost [právnická osoba] společnost [právnická osoba] měla dva hlavní odběratele - společnost [právnická osoba] a společnost [právnická osoba]. Od roku 2017 došlo k nárůstu tržeb společnosti [právnická osoba] za společností [právnická osoba], současně ke snížení tržeb společnosti [právnická osoba] za společností [právnická osoba], takže je zřejmé, že společnost [právnická osoba] od roku 2017 přebírala zakázkovou náplň společnosti [právnická osoba].
31. Znalec se pak zabýval také výběry obou jednatelů z bankovních účtů společnosti [právnická osoba]. Zde konstatoval, že hotovostní výběry byly zaúčtovány na účet 491 a znamenalo to, že dané výběry nesouvisely s podnikatelskou činností, neboť k daným výběrům nebyly následně přiřazeny výdaje, tj. náklady společnosti. Ke konci roku 2018 byly účty 491 převedeny na účet 365, tedy závazky ke společníkům, avšak v daném případě se záporným znamenkem, kdy se ve skutečnosti jednalo o pohledávky za společníky. Z předložených podkladů z hlavní knihy bylo

zjištěno, že zůstatky účtů 491xxx (pozn. - v případě jednatele [Příjmení] s rozlišujícím trojčíslím 001, v případě obžalované pak 003) zjištěné ke konci roku, nebyly převáděny jako počáteční zůstatek dalšího roku a na začátku každého roku měly dané účty nulový stav. Znamená to, že v rámci účetnictví nebyl dodržen již zmíněný princip bilanční kontinuity, což je jeden ze základních principů vedení účetnictví. Takto deklarované záporné závazky jsou ve skutečnosti pohledávkami společnosti za jednatele, takže mohly negativně ovlivňovat finanční situaci společnosti. Společnost danými pohledávkami za jednatele měla zhoršenou situaci v rámci hotovostních peněžních toků.

32. Vzhledem k majetkovým poměrům společnosti byly pohledávky za [tituly před jménem] [Příjmení] vzhledem k vykázanému výsledku hospodaření v letech 2016 až 2018 poměrně vysoké. Takto byl za rok 2016 rozdíl mezi výběry a vklady na bankovní účty ve výši mínus 4 219 738,93 Kč (svědek [Příjmení] mínus 230 728,19 Kč), za rok 2017 mínus 2 127 360,25 Kč (svědek [Příjmení] mínus 690 546,72 Kč) a za rok 2018 mínus 2 968 874,15 Kč (svědek [Příjmení] mínus 189 763,14 Kč).
33. Co se vkladů a výběrů na těchto účtech týká, pak rozdíl mezi účtem eurovým po přepočtení a účtem korunovým činí mínus 6 326 663,65 Kč. Následně pak došlo k přeúčtování z účtu 491 na účet 211, někdy na účet 221 – banka, případně v rámci výběrů na účet 321, kdy se jednalo o úhradu platební kartou, u níž nebyl zajištěn doklad, o jakou konkrétní úhradu se jednalo. Na straně 34. posudku znalec uvádí jednotlivé vklady a dotace pokladny jednatele v roce 2016 až 2018. Pokud pak jde o vklady a výběry, které soud konstatoval výše, jež vedly k onomu rozdílu mínus 6 555 326,65 Kč, zde uvádí znalec, že vklady a výběry byly účtovány na účtech 491, nemohlo proto o nich být účtováno na účtech nákladů. Nebyly účtovány například na účet 261 jako peníze na cestě, který je využíván při výběrech z bankovního účtu a vkladech do pokladny a naopak. Dané výběry nebyly ani zaúčtovány do pokladny. Znamená to, že nebylo možné zjistit, zda a případně za jakým účelem byly vklady a výběry účtované na účtech 491 využity v rámci podnikatelské činnosti. To by bylo možno zjistit z předložených účetních knih za roky 2016 až 2018 v kategorii pohyby na účtu a peněžní prostředky v pokladně, ale protože k 31. 12. 2016 byla zúčtována pokladna v záporné výši v částce mínus 3 764 820,92 Kč, znamená to, že některé z výběrů z bankovního účtu minimálně ve výši záporné výše pokladny, musely být do pokladny vloženy, neboť jinak by nemohly být uhrazeny výdaje v hotovosti z pokladny společnosti.
34. K dotazu, jak to bylo s osobní spotřebou, znalec uvedl, že v rámci právnické osoby, která byla založena za účelem podnikání, není možné účtovat osobní spotřebu jednatele na účtu 491, ale správně mají být výběry z účtu účtovány na účet pohledávky za společníky či jednatele společnosti tj. účet 355. Navíc se ve své podstatě jedná o půjčku jednatele, která by z hlediska daňového měla být zatížena úrokem z předmětné půjčky. Na účet 491 se u podnikatele - fyzické osoby (!) převádí zisk po zdanění z předešlých období, ze kterého tento podnikatelský subjekt může čerpat tzv. osobní spotřebu. Jak už bylo uvedeno, za roky 2016 až 2018 rozdíl mezi vklady a výběry činil v případě svědka [Příjmení] celkem mínus 1 111 108,05 Kč, tzn. že v takovéto výši by měla být pohledávka společnosti za tímto společníkem. U obžalované pak za tyto tři roky činil rozdíl mezi vklady a výběry z účtů [Anonymizováno] společnosti, ať už kartou nebo v bance, mínus 9 315 973,34 Kč. Tyto skutečnosti pak našly odraz v úvahách soudu, jež budou rozvedeny dále.
35. Co se týče čistého prospěchu, který získala společnost [právnická osoba] ve vztahu k odběrateli společnosti [právnická osoba] na úkor společnosti [právnická osoba], bylo znalcem vycházeno z metodiky, která byla nastavena usneseními Nejvyššího soudu České republiky ve věcech sp. zn. 5 Tdo 136/2008, sp. zn. 7 Tdo 72/2017 a např. sp. zn. 5 Tdo 462/2019. Čistý prospěch pak v ekonomické oblasti znamená výsledek hospodaření po zdanění. Po výpočtech, které znalec provedl, dospěl k závěru, že čistý prospěch na úkor společnosti [právnická osoba] od založení společnosti [právnická osoba] v roce 2016 do dne 28. 11. 2018 činil 82 640,51 Kč. Vzhledem k tomu, že se soud s tímto výpočtem zcela neztotožnil a své výhrady týkající se výpočtu roku 2018 sdělil znalci v rámci hlavního líčení (hlavní výtky směřovala proti tomu, že k datu 28. 11. 2018 počítal s hospodářským výsledkem společností za celý rok 2018), tento připustil správnost názoru

soudu a došlo k přepočtení tohoto čistého prospěchu, který tak za uvedené tři roky činí 77 733,69 Kč.

36. V rámci hlavního líčení pak znalec tyto otázky rozvedl a dovodil, že účetnictví společnosti [právnícká osoba] v letech 2016 až 2018 nebylo kompletní, nedává tedy věrný a přesný obraz o hospodaření této společnosti v tomto období, a to na rozdíl od společnosti [právnícká osoba], kde takovýto obraz je možné z účetnictví vytvořit. Dodal však, že nelze pro absenci kompletního účetnictví najisto postavit, že finanční prostředky, které schází v pokladně, nebyly vynaloženy na nákup zboží či úhradu služeb, které byly předmětem podnikatelské činnosti společnosti [právnícká osoba].
37. Z pohledu rozhodování o obžalobě, která byla na [tituly před jménem] [Jméno Příjmení] podána státním zastupitelstvím, byly závěry znaleckého posudku dostatečné pro učinění spolehlivých závěrů o tom, že čistý prospěch, který společnost [právnícká osoba] získala tím, že byla uzavřena identická smlouva jako se společností [právnícká osoba] a [právnícká osoba], tak činí po korekci učiněné znalcem zmíněných 77 733, 61 Kč. Pokud pak jde o právní závěr, zde má soud za to, že nemůže být sporu o tom, že se obžalovaná dopustila žalovaného jednání v tom smyslu, že spáchala tzv. self trading, neboli obchodování ve svůj prospěch, přičemž tímto způsobem zneužila postavení ve dvou ekonomických subjektech, které se zabývají identickým předmětem činnosti, využila znalostí, prostředí, materie i osob při založení a etablování společnosti [právnícká osoba], která získala jako jednatelka a společnice společnosti [právnícká osoba]. V důsledku jejího jednání pak během dvou let desetkrát klesl obrat společnosti [právnícká osoba] a naopak z původních 357 000 Kč za rok 2016 se na částku přesahující 20 milionů Kč zvýšil obrat společnosti [právnícká osoba] za totéž období. V tomto směru tedy není sporu o tom, že obžalovaná spáchala trestný čin zneužití informace v obchodním styku, resp. zneužití postavení v obchodním styku, přičemž šlo o to, jestli je namíště použít právní úpravu, která byla platná a účinná do 12. 8. 2017, kdy se jednalo o trestný čin zneužití informace a postavení v obchodním styku ve smyslu § 255 odst. 2 tehdy platného a účinného trestního zákoníku a nebo zda se jedná o trestný čin zneužití postavení v obchodním styku ve smyslu § 255a odst. 1 trestního zákoníku účinného od 13. 8. 2017.
38. Obžaloba státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře byla postavena na myšlence, že obžalovaná jednáním, které bylo popsáno obdobně, jako je tomu ve výroku tohoto rozsudku, spáchala posléze uvedený trestný čin proto, že nastavila uzavřením smlouvy za společnost [právnícká osoba] se společností [právnícká osoba] vztah, který vedl k datu 28. 11. 2018 ke vzniku čistého prospěchu společnosti [právnícká osoba] ve výši zhruba 80 000 Kč, a že tedy trestný čin byl dokonán až právě datem 28. 11. 2018. Soud však má za to, že za situace, kdy zní formulace skutkové podstaty trestného činu zneužití informace a postavení v obchodním styku podle § 255 odst. 2 trestního zákoníku, který byl účinný v době, kdy obžalovaná uzavírala předmětnou rámcovou dohodu se společností [právnícká osoba] tak, že se tohoto trestného činu dopustí ten, kdo jako podnikatel, společník, člen orgánu, zaměstnanec nebo účastník na podnikání dvou nebo více podnikatelů se stejným nebo podobným předmětem činnosti v úmyslu opatřit sobě nebo jinému výhodu nebo prospěch uzavře nebo dá popud k uzavření smlouvy na úkor jednoho nebo více podnikatelů nebo jejich podniků, pak se trestněprávně postižitelné jednání vztahuje právě a jenom k uzavření této smlouvy, pakliže je pokryto úmyslem zajistit prospěch subjektům uvedeným ve skutkové podstatě tohoto trestného činu, přičemž již není důležité pro dokonání tohoto činu, zda skutečně tato smlouva nějaký prospěch jednomu z těchto podnikatelů přinesla. V tomto směru má soud za to, že je skutková podstata tohoto trestného činu formulována obdobně, jako je tomu v případě přečinu úvěrový podvod podle § 211 odst. 1 trestního zákoníku, kde k dokonání činu postačí takové jednání, kdy pachatel při sjednávání úvěrové smlouvy nebo při čerpání úvěru uvede nepravdivé nebo hrubě zkreslené údaje nebo podstatné údaje zamlčí, přičemž není podstatné, zda tímto jednáním vznikne na majetku takto podvedeného nějaká škoda. Proto soud činí závěr, že tento trestný čin

byl obžalovanou spáchán dne 16. 11. 2016 v okamžiku, kdy uzavřela za společnost [právnícká osoba] smlouvu se společností [právnícká osoba] s tím úmyslem, že „přetáhne“ na svoji společnost provádění zakázek pro tohoto výrobce výtahů. Obžalovaná tak byla trestána v trestní sazbě dané ust. § 255 odst. 2 tehdy platného trestního zákoníku, kterážto činí až 3 léta nebo zákaz činnosti, neboť je stejná jako trestní sazba uvedená v ust. § 255 odst. 1 trestního zákoníku tehdy platného a účinného a na tuto odkazuje/. To je oproti žalované právní kvalifikaci pro obžalovanou výhodnější, neboť od 13. 8. 2017 je trestní sazba spojená s ust. § 255a odst. 1 trestního zákoníku a přečinem zneužití postavení v obchodním styku stanovena na až 4 léta nebo zákaz činnosti.

39. Pakliže však soud konstatoval, že jmenovaná se dopustila tohoto trestněprávně postižitelného jednání už 16. 11. 2016 a současně je trestný čin, kterého se dopustila, ohrožen trestní sazbou do 3 let odnětí svobody, pak musel soud zkoumat otázku promlčení, protože promlčecí doba ve smyslu § 34 odst. 1 trestního zákoníku je jiná v případě přečinů ohrožených horní hranicí trestní sazby nejméně 3 léta, potom by trestní stíhání jmenované pro tento přečin nebylo možné pro promlčení realizovat a soud by byl nucen ve smyslu § 226 písm. e) trestního řádu obžalovanou obžaloby zprostit, jelikož trestnost činu zanikla. Ust. § 34 odst. 4 trestního zákoníku však upravuje přerušení promlčecí doby, konkrétně v písm. b) uvádí, že promlčecí doba se přerušuje, spáchal-li pachatel v promlčecí době trestný čin nový, na který trestní zákon stanoví trest stejný nebo přísnější. Podle ust. § 34 odst. 5 trestního zákoníku totiž přerušením promlčecí doby počíná promlčecí doba nová a přesně taková situace nastala i v tomto případě.
40. Pokud pak jde o dopad v řízení zjištěných skutečností na rozhodování v této věci, ten je podstatný, neboť je soud musel vyhodnotit v rámci řešení předběžné otázky ve smyslu § 9 odst. 1 trestního řádu.
41. Minimálně jde o to, že výše zmíněná částka 1 985 000 Kč vykázána jako „ostatní provozní náklady“ a přitom v pokladním deníku vedená jako úhrada faktury vystavené společností [právnícká osoba], by nemohla být takovýmto způsobem účtována, pokud by se jednalo o reálné plnění. Jak vyplynulo z výše podrobně rozvedeného znaleckého posudku, jeho závěry jsou takového charakteru, že činí jednoznačným závěr o tom, že účetnictví společnosti [právnícká osoba] nebylo vedeno řádně, a že údaje o stavu hospodaření a jmění této společnosti byly zjevně zkreslovány. Přitom požadavky na vedení účetnictví účetní jednotky jednoznačně vyplývají ze zákona o účetnictví č. 563/1991 Sb. v platném znění, konkrétně v obecné poloze z jeho ustanovení §§ 7 a 8.
42. Podle § 7 odst. 1 tohoto zákona jsou účetní jednotky povinny vést účetnictví tak, aby účetní závěrka byla sestavena na jeho základě srozumitelně a podávala věrný a poctivý obraz předmětu účetnictví a finanční situace účetní jednotky tak, aby na jejím základě mohla osoba, která tyto informace využívá (dále jen „uživatel“), činit ekonomická rozhodnutí. Podle odstavce 2. je pak zobrazení věrné, jestliže obsah položek účetní závěrky odpovídá skutečnému stavu, který je přitom zobrazen v souladu s účetními metodami, jejichž použití je účetní jednotce uloženo na základě tohoto zákona. Zobrazení je poctivé, když jsou při něm použity účetní metody způsobem, který vede k dosažení věrnosti. Tam, kde účetní jednotka může volit mezi více možnostmi dané účetní metody a zvolená možnost by zastírala skutečný stav, je účetní jednotka povinna zvolit jinou možnost, která skutečnému stavu odpovídá. Pokud dojde ve výjimečných případech k tomu, že použití účetních metod stanovených prováděcími právními předpisy bude neslučitelné s povinností podle odstavce 1, postupuje účetní jednotka odchylně tak, aby byl podán věrný a poctivý obraz (...).
43. Je to potom ust. § 8 zákona o účetnictví, které ve svých jednotlivých odstavcích podává legální definici jednotlivých pojmů, které musí účetnictví účetní jednotky splňovat. Podle § 87 odst. 1 zákona o účetnictví jsou účetní jednotky povinny vést účetnictví správné, úplné, průkazné, srozumitelné, přehledné a způsobem zaručujícím trvalost účetních záznamů.

44. Podle § 8 odst. 2 zákona o účetnictví je účetnictví účetní jednotky správné, jestliže účetní jednotka vede účetnictví tak, že to neodporuje tomuto zákonu a ostatním právním předpisům ani neobchází jejich účel.
45. Podle § 8 odst. 3 tohoto zákona je účetnictví účetní jednotky úplné, jestliže účetní jednotka zaúčtovala v účetním období v účetních knihách všechny účetní případy, které v něm měla zaúčtovat podle § 3, a nejpozději do konce tohoto období za jemu bezprostředně předcházející účetní období sestavila účetní závěrku, popřípadě i konsolidovanou účetní závěrku, vyhotovila výroční zprávu, popřípadě i konsolidovanou výroční zprávu, zveřejnila informace podle § 21a a má o těchto skutečnostech veškeré účetní záznamy, a to přehledně uspořádané.
46. Podle § 8 odst. 4 zákona o účetnictví je účetnictví účetní jednotky průkazné, jestliže všechny účetní záznamy tohoto účetnictví jsou průkazné (§ 33a) a účetní jednotka provedla inventarizaci.
47. Podle odst. 5. je účetnictví účetní jednotky srozumitelné, jestliže umožňuje jednotlivě i v souvislostech spolehlivě a jednoznačně určit (s použitím účetních metod, nástrojů a v případech uvedených v ust. § 33 odst. 5 zákona o účetnictví).
48. Ustanovení § 8 odst. 6 pak říká, že účetnictví účetní jednotky je vedeno způsobem zaručujícím trvalost účetních záznamů, jestliže účetní jednotka je schopna splnit povinnosti spojené s jejich úschovou a zpracováním podle § 31, 32 a § 33 odst. 3 a 7 po celou dobu, po niž jsou jí tímto zákonem uloženy.
49. Z listin, které jsou ve spise obsaženy, vyplývá jednoznačně, že účetnictví společnosti [právnícká osoba] a posléze též společnosti [právnícká osoba] měla na starosti obžalovaná [tituly před jménem] [Příjmení] jako statutární orgán těchto společností. Za společnost [právnícká osoba] druhý jednatel, svědek [Příjmení], tyto nutné administrativní povinnosti nevykonával, přenechal je obžalované, která k vedení účetnictví využívala svoji dávnou známou a kamarádku svědkyni [Jméno Příjmení], jejíž zaměstnankyně pak vedla též účetnictví společnosti [právnícká osoba] Svědkyně [Příjmení] ostatně ve své výpovědi uvedla i to, že ohledně účetnictví hovořila výhradně s obžalovanou (logicky vyjma události z listopadu 2018, kdy se k ní do kanceláře v Praze dostavil svědek [Příjmení] a požádal o vydání účetnictví). Tato účetní pak vedla účetnictví též u společností [právnícká osoba], [právnícká osoba] a [právnícká osoba], v nichž byla buď jednatelkou, nebo osobou, která zajišťovala vedení účetnictví, jak tomu bylo v případě společnosti [právnícká osoba], jejímž jednatelem byl [tituly před jménem] [Jméno Příjmení]. Za této situace pak získává zcela jiný rozměr zjištění znalce, že účetnictví společnosti [právnícká osoba] bylo vedeno bezvadně a účetnictví společnosti [právnícká osoba] bylo vedeno tak, že nedává věrný a poctivý obraz o stavu hospodaření a jmění této společnosti v inkriminovaném období, protože z toho vyplývá, že zjevně nesprávné účtování výběrů z účtu oběma společníky na účet 491 nebylo pouhým omylem nezkušené účetní.
50. Dále pak je z uvedeného zřejmé (a z účetních dokladů, které jsou ve spise založeny je i patrné), že nebylo náhodou, že faktury, které vystavovala společnost [právnícká osoba] společnosti [právnícká osoba] za údajné stavební úpravy výtahových šachet v Německu, byly hrazeny v hotovosti, protože to nekoresponduje s výpověďmi svědků, a to montérů společnosti [právnícká osoba], resp. [právnícká osoba], kteří hovoří o tom, že výtahové šachty byly připraveny a k žádné úpravě nemuselo docházet, ani z výpovědi svědka [Příjmení], který o těchto stavebních úpravách také nehovoří (pozn. - proto je hotovostní platba za zboží a služby omezená, protože dovoluje různé machinace, které bezhotovostní platba se zanecháním „stop“ ve výpisech z účtů prakticky vylučuje). Dále pak ani v rámcové dohodě, která je uzavřena mezi společnostmi [právnícká osoba] a společností [právnícká osoba], resp. [právnícká osoba], není řeči o tom, že by společnost [právnícká osoba], resp. [právnícká osoba], měla na své náklady zajišťovat dodatečné stavební úpravy výtahových šachet. Vzhledem k omezenému rozsahu materiálů poskytnutých [tituly před jménem]. [Příjmení] policejnímu orgánu v souvislosti s činností společnosti [právnícká osoba] je zjevné, že jsou i u této společnosti dány pochybnosti o splnění požadavků zákona o účetnictví

([tituly před jménem] [Příjmení] tvrdí, že vše, tedy včetně fotografií a stavebních deníků předal svědkyni [Příjmení]).

51. V případě společnosti [právnícká osoba] výše uvedené požadavky kladené na řádně vedené účetnictví splněny zjevně nebyly. To už samo o sobě vede soud k závěru o naplnění znaků skutkové podstaty trestného činu zkraslování údajů o stavu hospodaření a jmění podle § 254 odst. 1 trestního zákoníku. K tomuto závěru však přistupuje i zjevná snaha společnosti [právnícká osoba], společnosti [právnícká osoba] a jejich účetní ovládající společnosti [právnícká osoba] a [právnícká osoba] vytvářet mezi nimi provázané obchodní případy, které vedou k účtování vysokých částek za (údajně) provedené práce či poskytnuté služby jedné společnosti pro druhou, přičemž takto vystavené faktury jsou hrazeny v hotovosti, k čemuž je využívána pokladna těchto společností. Takto uhrazené částky jsou přitom ve srovnání s bezhotovostně hrazenými prostředky enormní. Dá se současně říci, že bezhotovostní úhrada je využívána často jen na uhrazení nedoplatku takových faktur v řádu nižších desítek tisíc korun či hrazení běžných plateb prostřednictvím platební karty, jakož i k úhradě prostředků vyúčtovaných společností jednotlivými montéry výtahů. Viz účetní doklady a výpisy z účtů na č.l. 623-908 spisu. Jinak se jeví být zřejmým, že částky hrazené v hotovosti byly určeny tak, aby nepřesáhly limit hotovostních plateb stanovený zákonem č. 254/2004 o omezení plateb v hotovosti v tehdy platném znění na 270 000 Kč [pozn. - i zde se však najdou výjimky. Faktura vydaná společností [právnícká osoba] odběrateli [právnícká osoba] dne 30. 11. 2016 za stavební práce na akci Hyundai v listopadu 2016 byla zaplacená v hotovosti, ačkoli zní na částku 695 839 Kč (viz č.l. 672)]. Přitom všechny tyto společnosti, a to i v případě objednavatelů prací společnosti [právnícká osoba] společností [právnícká osoba] a [právnícká osoba], spojuje právě osoba svědkyně [Příjmení]. Její podpisy figurují na obou stranách obchodních případů a úhrad za ně. Z této své pozice pak byla svědkyně [Příjmení] jistě schopna vytvořit navzájem korespondující účetní doklady, a to i zpětně, přičemž tak jistě bylo možno uměle navyšovat náklady jednotlivých takto kontrolovaných společností natolik, aby byla minimalizována přinejmenším daňová povinnost.
52. Právě uvedené se zdá být spekulací soudu, ale jak jinak posoudit následující? Například z pokladního deníku na č.l. 752, resp. z materiálů předložených zmocněnkyní poškozené společnosti při hlavním líčení založených na č.l. 1636 a 1637 vyplývá, že úhrady blíže neurčené vydané faktury vystavené společností [právnícká osoba] společností [právnícká osoba] proběhla ve dnech 30. 6. 2018, 10. 7. 2018, 17. 7. 2018, 31. 7. 2018 a 7. 8. 2018 vždy po částce 250 000 Kč v hotovosti, v hotovosti byla uhrazena též částka 65 000 Kč dne 16. 8. 2018. Společnost [právnícká osoba] pak zaplatila v hotovosti též dne 31. 10. 2018 částku 250 000 Kč, dne 1. 11. 2018 částku 220 000 Kč a dne 7. 11. 2018 částku 200 000 Kč. Zaplacená tak byla společností [právnícká osoba] v roce 2018 v hotovosti 1 985 000 Kč. Z pokladního deníku však současně plyne, že stejná částka je v něm považována k datu 7. 11. 2018 za „nedořešené položky“ (č.l. 1637), ale v původně vydaném seznamu pokladních dokladů, který předložila zmocněnkyně poškozené společnosti (č.l. 1636) k datu 28. 11. 2018, kdy byla ukončena svědkem [Příjmení] spolupráce s účetní [Příjmení], tyto nedořešené položky uvedeny nejsou. Ve výkazu zisku a ztráty za rok 2018 ve sbírce listin i v hlavní knize se pak tato částka objevuje jako „ostatní provozní náklady“ (č.l. 558). Podle komentáře vyhlášky č. 500/2002 Sb. k provedení některých ustanovení zákona o účetnictví se jiné provozní náklady upravují v ust. § 28 této vyhlášky. Podle komentáře tohoto ustanovení na serveru ASPI od doc. Ing. Hany Březinové jde o součást výkazu zisku a ztráty. Jak komentář uvádí: Položka F.5. Jiné provozní náklady je součástí položky F. Ostatní provozní náklady. Obsahuje zejména poskytnuté dary, smluvní pokuty a úroky z prodlení, ostatní pokuty a penále, odpis pohledávek, pojistné vztahující se k provozní činnosti, inventarizační rozdíly a škody v provozní oblasti. Dále obsahuje spotřebu preferenčních limitů, které nelze odpisovat podle času nebo výkonů, a spotřebu povolenek na emise. Spotřeba povolenek je vykázána bez ohledu na jejich následné vyřazení a jejich číselné označení v rejstříku obchodování s povolenkami. Obsahuje i mimořádné provozní náklady. Paragraf definuje škodu jako fyzické

znehodnocení, což je neodstranitelné poškození nebo zničení dlouhodobého nehmotného majetku, dlouhodobého hmotného majetku a zásob z objektivních i subjektivních příčin. Soud je toho názoru, že tyto faktury takové povahy nejsou. Ostatně, proč by měly být původně chápány jako nedořešené položky, když faktury byly vystaveny a také zaplacený? V tu chvíli by přece v řádně vedené společnosti muselo být zjevné, o jaké plnění a z jakého důvodu šlo, když byl právní důvod akceptován a za fakturu zaplacen. To však zjevně není tento případ. Proto ony úhrady v hotovosti, proto „do koruny“ zaúčtované výběry z účtu. Bylo totiž zapotřebí mít přehled o disponibilních zdrojích. Současně lze v tom, podle přesvědčení soudu, spatřovat i důvod, proč při ukončení spolupráce se společností [právnícká osoba] v listopadu 2018 vznikl onen „zvláštní“ výpis z pokladny neobsahující položku označenou jako nedořešené položky v hodnotě 1 985 000 Kč ze dne 7. 11. 2018, ke kterému však byly do pokladny zaneseny úhrady od společnosti [právnícká osoba] v hotovosti za vydané faktury (č.l. 1636 a 1637). „Nevyřešené položky“ následně přetransformované pod pojem „ostatní provozní náklady“ pouze zakrývají absenci odpovídajících prvotních účetních dokladů, protože k okamžiku předání účetnictví ještě nebyly vytvořeny.

53. Za situace, kdy s přečinem zkreslování údajů o stavu hospodaření a jmění podle ust. § 254 odst. 3 trestního zákoníku zákon spojuje trest odnětí svobody na 1 rok až 5 let, tedy se jedná o trestný čin přísněji trestný než je v této věci použita právní kvalifikace, shledává se promlčecí doba trestného činu zneužití informace a postavení v obchodním styku podle § 255 odst. 2 trestního zákoníku účinného do 12. 8. 2017 přerušenu, neboť přečim zkreslování údajů o stavu hospodaření a jmění byl páčán až do listopadu 2018. Otázka způsobení škody tímto jednáním je objasněna znaleckým posudkem, který sice připouští, že zaúčtované prostředky v pokladně naznačující mnohamilionové záporné saldo ještě neznamenají, že by nebyly pořízeny za tyto prostředky služby či výrobky k podnikatelské činnosti společnosti [právnícká osoba], které jen nebyly dokladovány, ale z výše uvedených skutečností plyne, že tento závěr je neudržitelný. Svědek [Příjmení] evidentně čerpal prostředky bez toho, že by za ně opatroval významnější věci a služby pro svou společnost. Svědčí o tom samotné účtování o hmotném majetku a jeho odpisech. Obžalovaná pak zjevně nemohla „rozběhnout“ fungování společnosti [právnícká osoba] bez významných finančních prostředků. V každém případě minimálně použití vrátek Tirac, které jednotlivé montážní party musely používat při montáži výtahů a přitom jim byly poskytovány společností [právnícká osoba], resp. společností [právnícká osoba], naznačuje, že při ceně těchto vrátek v řádu vyšších desítek tisíc korun nebylo v silách obžalované v začátku fungování její společnosti tyto zajistit jinak než využíváním těch, které měla společnost [právnícká osoba]. A takových záležitostí je více [například proč společnost [právnícká osoba] 31. 12. 2016, 4. 2. 2017 a 28. 2. 2017 platí společnosti [právnícká osoba] (č.l. 745) celkem 168 896,73 Kč, ačkoli vrátky společnosti [právnícká osoba] nepoužívala a přitom z výpovědi svědka [jméno Příjmení] (č.l. 1643 v.) plyne, že tyto pořídila obžalovaná pro společnost [právnícká osoba]? Proč nebyla zachována zásada bilanční kontinuity atp.?).
54. Z právě uvedených skutečností soud dovozuje, že hrazení vysokých faktur hotovostními platbami z pokladen společností [právnícká osoba] a [právnícká osoba] (a to i navzájem), bylo cestou, jak zlegalizovat umělé zvyšování nákladů na dosažení zisku u těchto společností a tedy odčerpání finančních prostředků, jež by jinak měly být zdaněny a následně případně rozděleny na základě rozhodnutí společníků na valné hromadě jako podíl na zisku. Ve skutečnosti bylo tímto způsobem zjevně kamuflováno dotování prostředků na účtech společnosti [právnícká osoba] tak, aby svědek [Příjmení] nepojal podezření, že společnost nefunguje v původním rozsahu, ale že zde existuje společnost [právnícká osoba], která z velké části převzala její aktivity. Současně je ze znaleckého posudku zřejmé, že je dána výsledková diskontinuita mezi jednotlivými roky účetnictví společnosti [právnícká osoba] a zjevný relativně velký deficit v pokladně, který vznikl tím, že byly podle pokladny vydány finanční prostředky společnosti, ale neexistují tomu odpovídající účetní doklady. Proto krajský soud dospívá k jednoznačnému závěru, že zkreslování

údajů o stavu hospodaření a jmění ve smyslu § 254 trestního zákoníku, kterého se v úmyslné podobě dopustila obžalovaná, vedlo ke vzniku majetkové újmy na straně společnosti [právnícká osoba], a tedy škody jistě přesahující částku 1 milion Kč, kteroužto naplnila znaky skutkové podstaty tohoto trestného činu v odstavci 1. a 3.

55. Dále pak je zjevné, že své povinnosti nesplnil ani svědek [Příjmení], který měl za úkol jako jednatel společnosti jednat s péčí řádného hospodáře, a pokud po dobu tří let toleroval neadekvátní vedení účetnictví, o toto se nezajímal, pouze přijímal finanční prostředky, které vybíral z účtu, a používal je hlavně pro vlastní potřebu s tím, že „ono se to nějak zaúčtuje“, pak se dopustil i on tohoto protiprávního jednání. Minimálně jako účastník ve formě pomoci se na této trestné činnosti podílela i svědkyně [Příjmení]. Dlužno podotknout, že právní kvalifikace protiprávního jednání je proto považována za minimální, protože vzniklá škoda není vyhodnocována za úmyslně způsobenou, byť výše naznačené skutečnosti takové podezření jistě vyvolávají. To rozhodně neznamená, že by se nemohlo jednat i o jiné trestné činy, u nichž je podmínkou trestnosti úmyslné způsobení škody. Takovýmto způsobem by byla spáchána trestná činnost naplňující znaky skutkových podstat trestných činů zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 trestního zákoníku, porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 trestního zákoníku či legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 216 trestního zákoníku, k čemuž však není dostatek podkladů, které by v rámci řešení předběžné otázky výše popsané obstály. Soud se na tomto místě musí pozastavit nad rozhodnutím o odložení trestního stíhání obžalované pro zločin zpronevěry tak, jak bylo provedeno policejním orgánem. Zjevně totiž nebyly zajištěny a vyhodnoceny všechny v úvahu připadající důkazy, zejména ty, které se týkaly spolupráce společností [právnícká osoba], [právnícká osoba] a [právnícká osoba] a společnosti [právnícká osoba], přičemž zde by znalecké zkoumání těchto vzájemných vztahů bylo zcela jistě namístě. Pozornosti orgánů činných v přípravném řízení trestním se v této souvislosti doporučuje i zkoumání např. pravosti podpisů svědka [Příjmení] na příjmových pokladních dokladech vystavených společností [právnícká osoba] ve dnech 30. 3. 2017, 6. 4. 2017, 11. 5. 2017 a 25. 5. 2017, které u soudu vyvolává jisté pochyby o tom, že skutečně jde o pravý podpis svědka [Příjmení] (č.l. 512 verte a 513). Tento závěr soud činí z pouhého laického porovnání podpisů na těchto výdajových pokladních dokladech a podpisu svědka [Příjmení] na protokolu o jeho výsledku na č.l. 191 – 195 spisu, případně úředním záznamu o podaném vysvětlení na č.l. 197 – 202 verte, jakož i na dalších listinách ve spise obsažených, mimo jiné na ověřeném podpisu svědka [Příjmení] na plné moci, kterou udělil [tituly před jménem] [Jméno Příjmení], jak je na č.l. 206 verte.
56. Pozornosti by pak jistě neměla uniknout ani přefakturace za stavební činnost, inženýring a technický dozor investora mezi společnostmi [právnícká osoba] jako zhotovitelem, [právnícká osoba] jako dodavatelem a [právnícká osoba] jako objednatelem na základě rámcových smluv založených ve spisu na č.l. 413- 417, jakož výpověď smlouvy ze strany společnosti [právnícká osoba] dané společnosti [právnícká osoba] dne 3. 2. 2017 na č.l. 418. Předmětem těchto smluv, které ve vztahu mezi [právnícká osoba] a [právnícká osoba] měly mít hodnotu 5 700 000 Kč bez DPH, měly být výtahové šachty v Berlíně a Hamburku. V tomto ohledu by bylo jistě zajímavé zjistit, zda se jednalo o reálně provedené práce, neboť společnost [právnícká osoba] dle vyslechnutých svědků stavební úpravy výtahových šachet neprováděla, pouze v případě rekonstrukce výtahů, již se z počátku své činnosti převážně věnovala, kdy bourací a zednické práce vykonával i svědek [Příjmení]. Z pohledu rozhodování o žalovaném skutku a použití příslušné právní kvalifikace však rozšíření důkazního rámce naznačeným směrem postrádalo opodstatnění, neboť otázka způsobení škody není v tomto ohledu pro rozhodnutí (z pohledu právní kvalifikace) primární.

Trest

57. Při řešení otázky potrestání protiprávního jednání obžalované, krajský soud musel vyhodnotit zjištěné skutečnosti z pohledu ust. § 38 a násl. trestního zákoníku. Dle něj je nutno trestní sankce

ukládat s přihlédnutím k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu a poměrům pachatele, dále pak to, že tam, kde postačí uložení trestní sankce pachatele méně postihující, nesmí být uložena trestní sankce pro pachatele citelnější, přičemž musí být také přihlédnuto při ukládání trestních sankcí k právem chráněným zájmům osob poškozených trestným činem. Toto znění ust. § 38 odst. 1 až 3 trestního zákoníku je rozváděno podrobněji v ust. § 39 trestního zákoníku.

58. Podle jeho odstavce prvního při stanovení druhu trestu a jeho výměry soud přihlédne k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu, k osobním, rodinným, majetkovým a jiným poměrům pachatele a k jeho dosavadnímu způsobu života a k možnosti jeho nápravy, dále přihlédne k chování pachatele po činu, zejména k jeho snaze nahradit škodu nebo odstranit jiné škodlivé následky činu (...). Přihlédne také k účinkům a důsledkům, které lze očekávat od trestu pro budoucí život pachatele. Podle § 39 odst. 2 trestního zákoníku jsou povaha a závažnost trestného činu určovány zejména významem chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsobem provedení činu a jeho následky, okolnostmi, za kterých byl čin spáchán, osobou pachatele, mírou jeho zavinění a jeho pohnutkou, záměrem nebo cílem. Podle třetího odstavce § 39 trestního zákoníku pak při stanovení druhu trestu a jeho výměry soud přihlédne k polehčujícím a přitěžujícím okolnostem (§ 41 a 42 trestního zákoníku), k době, která uplynula od spáchání trestného činu, k případné změně situace a k délce trestního řízení, trvalo-li nepřiměřeně dlouhou dobu. Při posouzení přiměřenosti délky trestního řízení soud přihlédne ke složitosti věci, k postupu orgánů činných v trestním řízení, k významu trestního řízení pro pachatele a k jeho jednání, kterým přispěl k průtahům v trestním řízení.
59. Podle § 39 odst. 6 trestního zákoníku se přihlédne k přitěžující okolnosti a) jde-li o těžší následek i tehdy, zavinil-li jej pachatel z nedbalosti, vyjímaje případy, kdy trestní zákon vyžaduje i zde zavinění úmyslné, b) jde-li o jinou skutečnost, i tehdy, jestliže o ní pachatelův nevěděl, ač o ní vzhledem k okolnostem a k svým osobním poměrům vědět měl a mohl, vyjímaje případy, kdy trestní zákon vyžaduje, aby o ní pachatel věděl.
60. Podle § 39 odst. 8 trestního zákoníku soud při stanovení druhu trestu a jeho výměry přihlédne k tomu, získal-li nebo se snažil pachatel získat trestným činem majetkový prospěch; jestliže to nevylučují jeho majetkové nebo osobní poměry, uloží mu s přihlédnutím k výši takového majetkového prospěchu některý z trestů, který ho postihne na majetku, a to jako trest samostatný nebo vedle jiného trestu. Soud zejména zváží uložení peněžitého trestu.
61. Při rozhodování o trestu svou roli sehrávají polehčující a přitěžující okolnosti. Polehčující okolnosti ve smyslu § 41 trestního zákoníku soud shledává pouze v tom, že obžalovaná před spácháním činu vedla řádný život ve smyslu § 41 písm. p) trestního zákoníku, jako přitěžující okolnost je třeba zohlednit to, že trestný čin spáchala po předchozím uvážení ve smyslu § 42 písm. a) trestního zákoníku a velice sofistikovaně.
62. Jako trest základní soud zvolil trest odnětí svobody, který byl ukládán jako podmíněně odložený. Od spáchání činu uplynula již dlouhá doba a v jiné oblasti běžné lidské činnosti se neprojevila žádná narušenost obžalované, tato vede rodinný život, stará se o malé dítě, pracuje. Nejedná se tedy o osobu nějak výrazně nebezpečnou pro společnost. Lze považovat za jisté, že se ve zkušební době podmíněného odsouzení nedopustí trestné činnosti z oblasti obecné kriminality, ale přesto je zapotřebí po jistou dobu zkoumat, jakým způsobem vede svůj život, a to právě ve vztahu k trestné činnosti spojené s vedením obchodní společnosti, kde jisté nebezpečí soud spatřuje. V tuto chvíli však soud současně neshledává nutným ukládat obžalované trest zákazů činnosti, byť se nyní projednávaného jednání dopustila v pozici jednatelky dvou obchodních společností. Je to proto, že čistě z pohledu rozhodování o žalovaném skutku to v době podpisu inkriminované smlouvy bylo jednání do jisté míry lidsky pochopitelné, neboť pasivní přístup svědka [Příjmení] k podnikání a pouhé čerpání požitků jistě bylo motivem trestného činu obžalované. Navíc je evidentní i to, že díky své pracovitosti a spolehlivosti za ní dobrovolně „šli“ i montéři výtahů, kterým dávala práci. Je zřejmé, že v dalších oblastech fungování statutárního

orgánu obchodní společnosti bylo působení obžalované úspěšné, běžné, operativní rozhodování, zajišťování desítek zakázek v cizí zemi, hrazení závazků společnosti bez vzniku jevů v důsledku vedoucích zpravidla k úpadku společnosti nebylo zjištěno. I v současné době v tomto oboru podniká, montážní práce jí zajišťovaná společnost poptává a dodává, několik desítek rodin je závislých na příjmu od společnosti [právnícká osoba]. Pro tuto chvíli a toto rozhodování se proto jeví ukládání trestu zákazu činnosti, jenž by spočíval v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu, člena statutárního orgánu či prokuristy nebo zástupce na základě plné moci udělené podnikatelským subjektem, kontraproduktivním. Nelze nevidět ani poměrně nízký čistý prospěch, který byl znaleckým zkoumáním zjištěn, jehož odčerpání zajistí úhrada požadované škody, která již byla provedena. Jako vhodný se však jeví trest peněžité uložený podle § 67 odst. 1 trestního zákoníku a § 68 odst. 1, 2 trestního zákoníku, který byl vyměřen ve výměře 60 denních sazeb, přičemž denní sazba byla odvozena od možností výdělku obžalované, která jen náklady na vedení své domácnosti a úhradu povinných plateb odhadla na 30 000 Kč. Výdělečně činný je i její manžel. Jistě proto je schopna generovat takové příjmy, které zabezpečí platbu povinných plateb a současně i běžné rodinné výdaje, současně však odčerpání částky 60 000 Kč bude pro její život náležitě citelné a svoji výchovnou funkci tento druh trestu a v této výměře naplní. Opět, soud by považoval přísnější peněžité trest za příliš tvrdý a neodpovídající požadavku uvedenému v ust. § 38 odst. 2 trestního zákoníku. Soud zvolenou kombinací použitých trestních opatření považuje za dostačující.

63. Co se pak týče adhezního řízení, poškozená společnost se řádně a včas připojila se svým nárokem na náhradu škody k trestnímu řízení. Jak však bylo ověřeno, k úhradě škody zjištěné v tomto trestním řízení již došlo, proto soud postupoval podle § 229 odst. 1 trestního řádu a poškozenou společnost odkázal s jejím uplatněným nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do osmi dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to k Vrchnímu soudu v Praze cestou soudu podepsaného. Odvolání má odkladný účinek.

Rozsudek může odvoláním napadnout

- a) státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku
- b) obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se jej přímo dotýká
- c) zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci
- d) poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody pro nesprávnost výroku o náhradě škody

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může ho napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

V neprospěch obžalovaného může rozsudek napadnout odvoláním jen státní zástupce, toliko pokud jde o povinnost k náhradě škody má toto právo též poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody.

Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout kromě obžalovaného a státního zástupce i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh, a to ve lhůtě, v níž může podat odvolání obžalovaný. Státní zástupce tak může učinit i proti vůli obžalovaného. Je-li obžalovaný zbaven způsobilosti k právním

úkonům nebo je-li jeho způsobilost k právním úkonům omezena, může i proti vůli obžalovaného za něho v jeho prospěch odvolání podat též jeho zákonný zástupce a obhájce.

Odvolání musí být ve lhůtě, v níž je lze podat, nebo v další lhůtě stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně odůvodněno, aby bylo patrno, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda ho podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo neprospěch obžalovaného.

Právo podat odvolání nepřísluší tomu, kdo se ho výslovně vzdal. Odvolání je nutno podat ve čtyřech vyhotoveních.

Tábor 29. listopadu 2022

Mgr. Petr Černý
předseda senátu